ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 257
ΜΑΡΤΙΟΣ 2025
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Σηκωνόμαστε από τα γόνατα
πότε πότε και λέμε, έως εδώ.
Αλλά δεν φθάνει...
Για να γίνει
το ράγισμα ρωγμή,
το ποτάμι θάλασσα,
η σπίθα, πυρκαγιά....
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ
ΠΑΡΑΜΕΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...

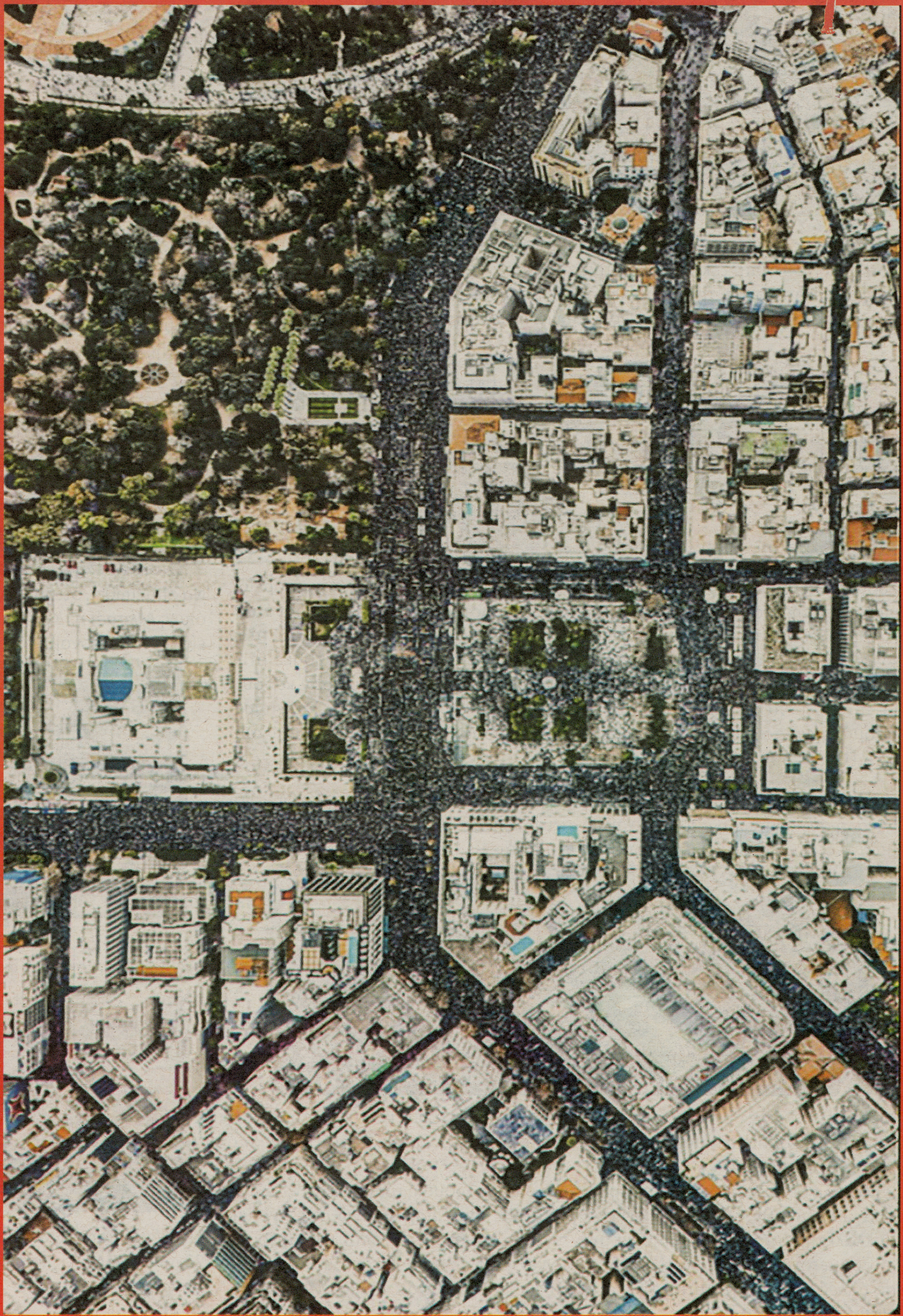

ΟΓΚΩΔΕΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ ΓΙΑ ΤΑ ΤΕΜΠΗ

Όπως είναι κατανοητό λόγω έλλειψης χώρου είναι αδύνατον να συμπεριλάβουμε όλες τις συγκεντρώσεις.

Εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές έδωσαν το παρών στην **Θεσσαλονίκη**, ενώ ήδη από τις 9:00πμ ξεκίνησαν οι πρώτες προσυγκεντρώσεις από σωματεία και συλλογικότητες σε κεντρικά σημεία της πόλης. Φοιτητικοί σύλλογοι και μπλοκ του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου συγκεντρώθηκαν στο Άγαλμα Βενιζέλου.

Σοβαρά επεισόδια σημειώθηκαν έξω από τον ΟΣΕ, κατά τη διάρκεια της πορείας για τα Τέμπη, όταν διαδηλωτές επιτέθηκαν με μολότοφ και πέτρες στις δυνάμεις καταστολής. Οι ταραχές συνεχίστηκαν με επιθέσεις κατά διμοιρίας ΜΑΤ στην Αγίου Δημητρίου, ενώ λίγο αργότερα νέα εστία έντασης δημιουργήθηκε στην Εγνατία στο ύψος της Εθν. Αμύνης όταν διαδηλωτές αναποδογύρισαν κάδους, με τα ΜΑΤ να επεμβαίνουν με χειροβομβίδες κρότου λάμψης και χημικά απομακρύνοντας τους συγκεντρωμένους. Επεισόδια σημειώθηκαν και έξω από το Α.Π.Θ.

Στην **Πάτρα,** πλήθος κόσμου συγκεντρώθηκε στην πλατεία Γεωργίου Α΄. Στη μεγάλη συγκέντρωση συμμετείχαν εργατικά σωματεία και συνδικάτα, φοιτητές, μαθητές, εκπαιδευτικοί, άνθρωποι κάθε ηλικίας.

Μετά το τέλος της συγκέντρωσης ακολούθησε πορεία στους κεντρικούς δρόμους της πόλης, η οποία πέρασε έξω από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό και από το δικαστικό μέγαρο.

Μεγάλη συγκέντρωση για την πολύνεκρη σιδηροδρομική τραγωδία στα Τέμπη, πραγματοποιήθηκε και στην κεντρική πλατεία του ***Πύργου***, ενώ στο ***Αγρίνιο*** συλλαλητήριο πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Δημοκρατίας, όπου κυριαρχούσε η συμμετοχή των νέων. Μεγάλες συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις της Δυτικής Ελλάδας, όπως σε ***Αμαλιάδα, Αίγιο, Μεσολόγγι, Ναύπακτο, Καλάβρυτα*** κ.α.

Στην **Κρήτη** πάνω από 55.000 άνθρωποι διαδήλωσαν σε διάφορες πόλεις. Στο Ηράκλειο πραγματοποιήθηκε ογκώδης διαδήλωση 30.000 ανθρώπων με κεντρικό σύνθημα «Αλήθεια, Οξυγόνο, Δικαιοσύνη», στην οποία συμμετείχαν μαθητές, εργαζόμενοι, αλλά και φοιτητές των σχολών θετικών επιστημών του Πανεπιστημίου Κρήτης που έχουν έδρα το Ηράκλειο, καθώς επίσης και από το Μεσογειακό Πανεπιστήμιο.

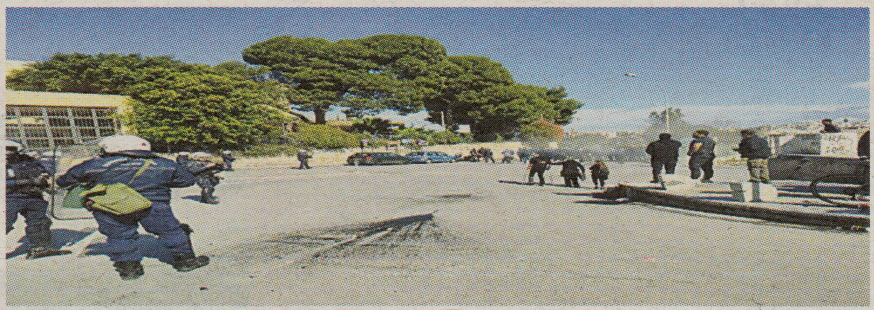

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι η «κεφαλή» της πορείας είχε επιστρέψει στην Πλατεία Ελευθερίας, ενώ η «ουρά» δεν είχε ακόμα ξεκινήσει. Επεισόδια ξεκίνησαν πέριξ του Αρχαιολογικού Μουσείου, όταν διαδηλωτές άρχισαν να πετούν πέτρες στις αστυνομικές δυνάμεις που απάντησαν με χρήση χημικών, ενώ επεισόδια σημειώθηκαν στο κέντρο της πόλης αλλά και στον παραλιακό δρόμο.

Στην **Καλαμάτα** μια λαοθάλασσα κατέκλυσε την κεντρική πλατεία και τους γύρω δρόμους, ενώ ακολούθησε πορεία μέχρι το κτήριο της Περιφέρειας στην οδό Κρήτης.

Να σημειωθεί, ότι συγκεντρώσεις έγιναν επίσης σε άλλες περιοχές της Μεσσηνίας όπως ***Μεσσήνη, Κυπαρισσία, Πύλος, Χώρα και Καρδαμύλη***, με το σύνθημα να είναι ένα «Απονομή δικαιοσύνης, όχι στη συγκάλυψη».

Στις **Σέρρες**, χιλιάδες άνθρωποι κάθε ηλικίας συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Ελευθερίας, μαθητές, φοιτητές, συνδικάτα, σωματεία.

Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην **Νάουσα** από όπου καταγόταν ο 23χρονος Άγγελος Τουλκερίδης, στα ***Τρίκαλα***, αλλά και στην ***Βέροια*** στην πλατεία Δημαρχείου.

συνέχεια στη σελ. 4

Η 28η ΦΛΕΒΑΡΗ, Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

«Το ανησυχητικό είναι ότι η ακραία πόλωση που δημιουργείται αποτελεί το καλύτερο λίπασμα για να αναπτυχθεί περισσότερο το αντισυστημικό κλίμα. Και οπωσδήποτε στέλνει από μόνη της κόσμο στις πλατείες της 28ης Φεβρουαρίου, ενισχύοντας τις συνθήκες αποσταθεροποίησης της χώρας. Υποθέτω παρέλκει να εξηγήσει κανείς τι μπορείνα σημαίνει αυτό, σε έναν κόσμο που αποσταθεροποιείται διαρκώς, μετά την επικράτηση του αντισυστημισμού στις ΗΠΑ...»

Το Βήμα, Γ. Παπαχρήστος, 24-2-2025,
Το λίπασμα της αποσταθεροποίησης

«Θα μπορούσαμε εύκολα στην εποχή της παγκόσμιας τρέλας, να φύγουμε από τις ράγες της λογικής και να μπούμε σε μια φάση ακυβερνησίας και χάους. Η ελληνική κοινωνία ξέρει, όμως, πια να αποφεύγει τις καταστροφές, ίσως γιατί πέρασε ξυστά από μια πριν από δέκα χρόνια. Έχουμε ωριμάσει. [...] Πολλοί από τους πολίτες που κατέβηκαν στον δρόμο γνωρίζουν καλά ότι δεν θα έχουν άλλη επιλογή πέραν του κ. Μητσοτάκη, όταν θα στηθούν πάλι οι κάλπες».

Καθημερινή, 2-3-2025, Α. Παπαχελάς,
Το ηχηρό μήνυμα της οργής

Στο άμεσο χρονικό διάστημα που προηγήθηκε της συγκέντρωσης της 28ης Φεβρουαρίου για τους 57 νεκρούς στα Τέμπη, πλήθος δημοσιευμάτων περιέγραφαν τα «**ανατριχιαστικά ευρήματα δημοσκοπήσεων, που προκαλούν σκοτεινές σκέψεις**», για τον «**κίνδυνο του αντισυστημισμού**», καθώς «**η Ελλάδα βρίσκεται στο κατώφλι μιας εποχής νέων περιπετειών**». Οι πολέμιοι της συγκέντρωσης, δημοσιογράφοι, αναλυτές, κυβερνητικοί βουλευτές και υπουργοί, επιχειρούσαν με κάθε τρόπο να αποθαρρύνουν τον κόσμο να συμμετάσχει, γιατί τάχα οι συμμετέχοντες θα μετατραπούν σε αντικείμενο εκμετάλλευσης των «**λαϊκιστών**», με αποτέλεσμα «**ο νέος διχασμός**» να επιφέρει καταστροφικές συνέπειες στην «**δημοκρατία και στους θεσμούς**», στην «**σταθερότητα**» και στην «**δύσκολα κερδισμένη κανονικότητα**», ενώ κρύβει και «**εθνικούς κινδύνους**».

Οι προσπάθειες να αποδυναμωθούν οι συγκεντρώσεις της 28ης Φεβρουαρίου και να εμπεδωθεί το κλίμα τρομοκράτησης συνεχίστηκαν με εισαγγελικές εντολές για ποινική έρευνα και διώξεις ενάντια σε «**προτροπές για την διάπραξη βίαιων ταραχών στο διαδίκτυο**», αλλά και αναγγελίες για αστυνομοκρατία, προληπτικές προσαγωγές, συλλήψεις και «**μηδενική ανοχή**» εκ μέρους των 6.000 αστυνομικών, που θα επιτηρούν τους διαδηλωτές.

Και όμως, όλοι αυτοί οι σχεδιασμοί απέτυχαν πανηγυρικά.

Όπως τονίζαμε πρόσφατα, η «**επιστροφή στην κανονικότητα**» τέθηκε ως κοινός τόπος για το πολιτικό σύστημα, είτε προωθήθηκε ως ένα εγχείρημα αντι-αριστερής κατεύθυνσης είτε ως αντι-δεξιό πολιτικό εγχείρημα, με την ανασυγκρότηση της «*προοδευτικής παράταξης*». Μόνο που το «όραμα» της «**επιστροφής στην κανονικότητα**» έχει ξεθωριάσει, δεν πείθει, όπως δεν πείθουν, πλέον, λογικές του τύπου «*το ποτήρι είναι μισογεμάτο και όχι μισοάδειο*» ή «*βεβαιότητες*» περί μιας αδιατάρακτης γενικής αντίθεσης και αντιπάθειας του κοινωνικού χώρου σε εκ νέου «**περιπέτειες και αστάθεια**». Όπως γράφαμε λίγο πριν τις εκλογές το καλοκαίρι του 2023, «***Η «νέα κανονικότητα», όμως, συμβολίζει για τους αριστερούς και δεξιούς κατασκευαστές της και την κατοχύρωση της κοινωνικής ειρήνης, την περαιτέρω κοινωνική αδρανοποίηση. Λογαριάζουν δίχως τον ξενοδόχο. Ούτε τα επιδόματα, ούτε οι μικροπαροχές, ούτε ο «καλλωπισμός» του συστήματος υγείας και εργασίας, ούτε τα υπουργεία οικογένειας και οι ψηφιακοί «παράδεισοι», που υπόσχεται το κράτος Μητσοτάκη μπορούν να κρύψουν την πραγματικότητα***».

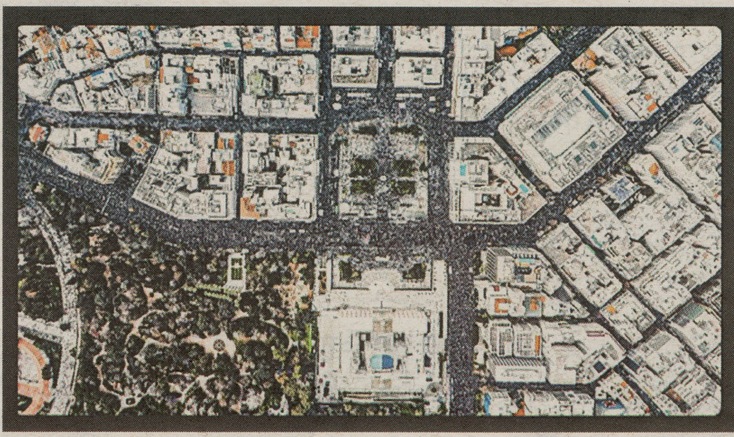

Λογαριασμοί στα social media παραποίησαν την αφίσα του συλλόγου «Τέμπη 2023» καλώντας σε μη συμμετοχή στις συγκεντρώσεις

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, το γυάλινο φρούριο των τωρινών διαχειριστών των κρατικών υποθέσεων αποδεικνύεται λίαν εύθραυστο, ενώ ταυτόχρονα ο αμέσως επόμενος «καταλληλότερος» διαχειριστής μετά τον Μητσοτάκη αναδεικνύεται ο «**Κανένας**», σύμφωνα με πλήθος δημοσκοπήσεων, φθάνοντας το ποσοστό της κοινωνικής άρνησης και αμφισβήτησης των κομμάτων, των θεσμών και της πολιτικής που καταγράφηκαν τα χρόνια της «*κρίσης*» κυρίως στην διετία 2010-2012. Εδώ πρέπει να επαναλάβουμε, ότι η αριστερά, κοινωνικά απαξιωμένη και με εξαντλημένες τις αφομοιωτικές της

δυνατότητες, πνέει τα λοίσθια, και δεν είναι σε θέση να κινητοποιήσει ούτε τα λιγοστά της μέλη και τους βαριεστημένους οπαδούς της, κατά πόσον να εκμεταλλευτεί μια κοινωνική οργή, που παραμένει πολιτικά ακηδεμόνευτη.

Σύμφωνα με τον **Max Weber**, η εμφάνιση του «χαρισματικού» ηγέτη προϋποθέτει την εκδήλωση «κρίσης»: «***Η χαρισματική ηγεσία [...] πάντοτε παρουσιάζεται σε έκτακτες, ειδικά πολιτικές ή οικονομικές περιστάσεις, σε ασυνήθιστες ψυχικές, ιδιαίτερα θρησκευτικές καταστάσεις, ή όταν τα παραπάνω συνυπάρχουν***». Σε συνθήκες, λοιπόν, «κρίσης» ο «***χαρισματικός ηγέτης***» εμφανίζεται ως «παράκλητος», δηλαδή, εκείνος που «καλείται» προς βοήθεια, ο «παρηγορητής», με «εξαιρετικά» καθήκοντα, και με «εξαιρετική» αποστολή. Μην ξεχνάμε, ότι η σημερινή πολιτική καρικατούρα, που ονομάζεται Τσίπρας, ντύθηκε ακριβώς αυτό τον μανδύα του «παράκλητου» και «χαρισματικού» ηγέτη σε στιγμές «κρίσης» και μεγάλης συλλογικής «υπερδιέγερσης», ενώ απαίτησε, επίσης, την τυφλή υπακοή και την πίστη των υπηκόων στην «αποστολή» που ενσάρκωνε.

Ο Μητσοτάκης εμφανίστηκε το 2019 και πάλι ως «***παράκλητος***» ηγέτης, δηλαδή ως ένας τεχνοκράτης πολιτικός, ο οποίος κυριάρχησε πατώντας επάνω στην εξελισσόμενη πολιτική αποσύνθεση της κυβερνώσας αριστεράς, εμφανιζόμενος ως ο «***μοναδικός***», άρα και ως ο «***χαρισματικός***», που θα μπορούσε να διαφεντέψει την «νέα κανονικότητα» και μάλιστα μέσω μιας παγκόσμιας προβολής.

Στις 16-5-2022, άρθρο της γερμανικής εφημερίδας Handlesbatt τόνιζε, ότι ο Μητσοτάκης θα γίνει ο πρώτος πρωθυπουργός της Ελλάδας, που θα απευθύνει ομιλία στο Κογκρέσο των ΗΠΑ και «***θα κάνει τα πάντα για να διακριθεί ως έμπιστος εταίρος της συμμαχίας***». Στις αρχές Σεπτεμβρίου 2024, ο Μητσοτάκης λαμβάνει το βραβείο ***Global Citizen*** από την δεξαμενή σκέψης ***Atlantic Council*** (αμερικανική δεξαμενή σκέψης στον τομέα των διεθνών υποθέσεων, που ευνοεί τον Ατλαντισμό και ιδρύθηκε το 1961 με έδρα την Ουάσι-

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

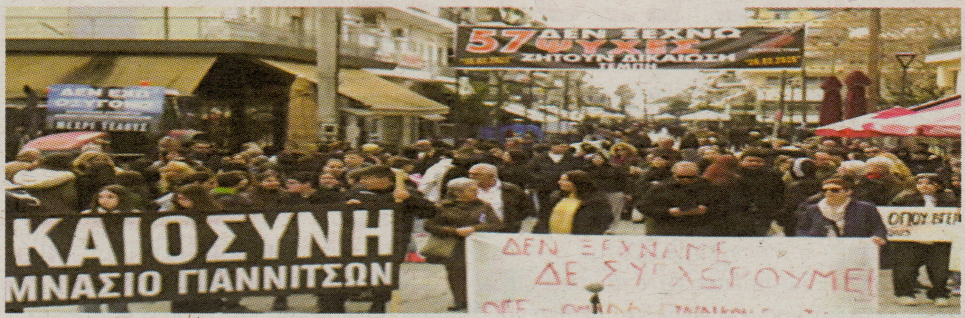

Στην πλατεία ΕΠΟΝ, στα **Γιαννιτσά** συγκεντρώθηκε πλήθος κόσμου, ενώ αγρότες συμμετείχαν στην συγκέντρωση με τα τρακτέρ τους. Ανάμεσα στα θύματα των Τεμπών ήταν και η Ιφιγένεια Μήτσκα, από την περιοχή των Γιαννιτσών, μόλις 22 ετών. Καθόταν στη θέση 67 του τρίτου βαγονιού.

Στην **Κομοτηνή,** πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη συγκέντρωση που έχει καταγραφεί ποτέ, μια συγκέντρωση που ξεκίνησε με το προσκλητήριο νεκρών στην πλατεία της Κομοτηνής.

Στην **Δράμα,** χιλιάδες άνθρωποι συγκεντρώθηκαν και πορεύτηκαν προς τον Σιδηροδρομικό Σταθμό. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη συγκέντρωση που έχει πραγματοποιηθεί στη Δράμα, καθώς οι συγκεντρωμένοι γέμισαν ασφυκτικά όχι μόνο την πλατεία Ελευθερίας, αλλά και όλους τους δρόμους περιμετρικά αυτής, όπου σημειώθηκε το αδιαχώρητο.

Στη **Ρόδο, χιλιάδες κόσμου όλων των ηλικιών συγκεντρώθηκαν** στην πλατεία Δημαρχείου στην μεγαλύτερη κινητοποίηση που έχει καταγραφεί και ξεκίνησε πολύ πριν την προκαθορισμένη ώρα έναρξης της συγκέντρωσης.

Μια από τις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις καταγράφηκε στην Ήπειρο, όπου σε κάθε πρωτεύουσα της περιφέρειας συγκεντρώθηκε πλήθος κόσμου.

Στα **Ιωάννινα**, η μεγαλύτερη συγκέντρωση που έχει καταγραφεί στην Ήπειρο ξεκίνησε με ένα ηπειρώτικο μοιρολόι στη μνήμη των 57 νεκρών των Τεμπών, ενώ συμμετείχαν μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι, συνταξιούχοι, γιατροί και νοσηλευτές, αγρότες με τα τρακτέρ τους, καθώς σε ένδειξη συμπαράστασης φαρμακεία, περίπτερα, καφέ και επιχειρήσεις εστίασης παρέμειναν κλειστά.

Εντυπωσιακή για τα τοπικά δεδομένα ήταν η συγκέντρωση στην πλατεία Βουνακίου της **Χίου**, αλλά και στους γύρω δρόμους, όπου χιλιάδες διαδηλωτές έδωσαν το παρών.

Η ***Κεντρική Πλατεία της Χίου*** γέμισε ασφυκτικά, καλύπτοντας ολόκληρο το «Βουνάκι», από την Απλωταριά μέχρι το Δημαρχείο, τον ΟΤΕ, την παλιά Ιονική, τον Μπαλουχανά, την Περιφερειακή Ενότητα Χίου και το Ομήρειο. Μια τόσο μαζική συγκέντρωση δεν έχει ξαναδεί η Χίος. Η πορεία στην Προκυμαία της Χίου υπήρξε εντυπωσιακή. Ξεκινούσε από το σημείο πρόσδεσης των πλοίων, εκτεινόταν πέρα από το ξενοδοχείο Χανδρής, συνέχιζε στους κεντρικούς δρόμους, την οδό Ροδοκανάκη, τη Μητρόπολη, την Απλωταριά και κατέληγε ξανά στην Πλατεία και τον Δημοτικό Κήπο. Ήταν ένας σχεδόν ενιαίος κύκλος, ένα πρωτόγνωρο γεγονός για τα δεδομένα της Χίου.

Πλημμύρισε από κόσμο και η πλατεία Πετρινού στην ***Τρίπολη*** και όλοι οι γύρω δρόμοι που οδηγούν σ' αυτήν από μαθητές, σπουδαστές, ανθρώπους κάθε ηλικίας, ενώ η πορεία που ακολούθησε ήταν επίσης πολυπληθής.

Το ιστορικό κέντρο της αρκαδικής πρωτεύουσας γέμισε από πλήθος κόσμου, ενώ καταστήματα και επαγγελματικοί χώροι παρέμειναν κλειστοί. Αξίζει να τονιστεί, ότι, συλλαλητήρια έγιναν και σε ***Λεωνίδιο, Άστρος, Μεγαλόπολη, Δημητσάνα, Λεβίδι και Βυτίνα***.

Μεγαλειώδης η συγκέντρωση στην πόλη της **Φλώρινας**, όπου εργαζόμενοι, φοιτητές, μαθητές, άνεργοι, αγρότες, έδωσαν βροντερό παρών.

Η κεντρική πλατεία της πόλης γέμισε από χιλιάδες πολίτες κάθε ηλικίας – σε μία από τις μεγαλύτερες, αν όχι τη μεγαλύτερη, συγκεντρώσεις των τελευταίων ετών – που διαδήλωσαν και αμέσως μετά τις ομιλίες κατευθύνθηκαν με πορεία στον Σιδηροδρομικό Σταθμό της ***Φλώρινας***. Εκεί, απελευθερώθηκαν συμβολικά 57 περιστέρια και οι μαθητές άφησαν λουλούδια στις ράγες.

Λόγω έλλειψης χώρου είναι αδύνατον να συμπεριλάβουμε όλες τις συγκεντρώσεις.

συνέχεια από τη σελ. 3

γκτον). Το **Ατλαντικό Συμβούλιο**, σημειωτέον, έχει ως ιδρυτικό στόχο και αποστολή να ενθαρρύνει τη συνέχιση της συνεργασίας μεταξύ της Βόρειας Αμερικής και της Ευρώπης, η οποία ξεκίνησε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το βραβείο παρέδωσε στον κ. Μητσοτάκη ο ***διευθύνων σύμβουλος της Pfizer Άλμπερτ Μπουρλά***, ο οποίος χαρακτήρισε τον Έλληνα πρωθυπουργό ως *«έναν οραματιστή υπέρμαχο μιας νέας εποχής οικονομικής ευημερίας, έναν ηγέτη αφοσιωμένο στη χώρα του, που κέρδισε την εμπιστοσύνη των Ελλήνων. Έναν ταπεινό ηγέτη, του οποίου η επανεκλογή έδειξε ότι τηρεί τις πολιτικές του υποσχέσεις, ενώ παράλληλα έχει τον σεβασμό των ηγετών του κόσμου»*.

Από τότε φαίνεται ότι σαν να έχει περάσει ένας αιώνας!

Η αλλαγή διοίκησης στις ΗΠΑ, οι εξελίξεις στο «ουκρανικό», ο κατακερματισμός συμφερόντων στο εσωτερικό της λεγόμενης συλλογικής Δύσης, ακόμα και η αμφισβήτηση της χρησιμότητας του ΝΑΤΟ από τους αμερικανούς «φίλους», μοιάζουν να τοποθετούν τους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων στον ελλαδικό χώρο, μάλλον, στην λάθος πλευρά των διεθνών συσχετισμών. Άλλωστε, η «***σωστή πλευρά της ιστορίας***», μ' αυτούς τους όρους, κρινόταν σε κάθε ιστορική περίοδο, κατά πόσον μάλιστα στην σημερινή ευρύτερη περίοδο, κατά την οποία μεταβάλλεται άρδην η μεταπολεμική τάξη πραγμάτων.

***

Όπως περιγράψαμε ήδη, η παταγώδης αποτυχία της ενορχηστρωμένης εκστρατείας ενάντια στην διαδήλωση της 28ης Φεβρουαρίου αποδείχθηκε κάτι παραπάνω από μνημειώδης. Όλες οι μεθοδεύσεις, για να συκοφαντηθεί η διαδήλωση και οι συμμετέχοντες σ' αυτήν δεν ήταν αρκετές για να αποτρέψουν, ή έστω, να μετριάσουν τον «σεισμό», που καταγράφηκε από τις μεγαλύτερες μεταπολιτευτικές συγκεντρώσεις στον ελλαδικό χώρο, συνολικά 262, αλλά και τις 124 διαδηλώσεις σε ευρωπαϊκές πόλεις, στην Τουρκία στις ΗΠΑ, στην Αυστραλία ακόμα και στο Μεξικό, την Ιαπωνία και την νότια Κορέα.

Στην Αθήνα, από τις 9.15 το πρωί ξεκίνησε η πρωτοφανής προσέλευση διαδηλωτών, με τους συγκεντρωμένους να έχουν κατακλύσει ήδη στις 11.00 π.μ. την περιοχή πέριξ της πλατείας Συντάγματος. Εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές συνέχιζαν να προσεγγίζουν το κέντρο της πόλης από πολλές περιοχές της Αττικής, πλημμυρίζοντας την Πατησίων, την Βασιλίσσης Σοφίας από το ύψος των Ιλισίων, την Συγγρού από το ύψος του μετρό της Ακρόπολης και μετά, τις κεντρικές λεωφόρους και οδούς, Βασ. Αμαλίας, Βασ. Σοφίας, Πανεπιστημίου, Ακαδημίας και Σταδίου. Για πολλές ώρες σχεδόν όλες οι κεντρικές συνοικίες, των Εξαρχείων, του Κολωνακίου, της Βικτώριας, της πλατείας Κλαυθμώνος, της Ομόνοιας και βέβαια του Συντάγματος παρέμειναν ασφυκτικά γεμάτες από κόσμο.

Περίπου στη 1:00 μ.μ. και ενώ οι ομιλίες έχουν τελειώσει, εκατοντάδες διαδηλωτές εξαπολύουν σφοδρή επίθεση στο Κοινοβούλιο και εναντίον των δυνάμεων καταστολής που βρίσκονται στον προαύλιο χώρο, με βόμβες μολότοφ, πέτρες, μάρμαρα, καπνογόνα, καθώς και μεταλλικά και άλλα αντικείμενα. Διαδηλωτές πυρπολούν, επίσης, κουβούκλιο των ευζώνων. Οι σφοδρές επιθέσεις σε βάρος των κατασταλτικών δυνάμεων συνεχίζονται για ώρες, σε διάσπαρτα σημεία περιμετρικά της πλατείας Συντάγματος, σε όλο το μήκος της Λεωφόρου Βασ. Αμαλίας η οποία έμοιαζε με νταμάρι, στη Λεωφόρο Συγγρού, μέσα από τις στήλες του Ολυμπίου Διός, στην Καλλιρόης, στην Πανεπιστημίου, στη Σταδίου, γύρω από την Ομόνοια, μέχρι και τα Πατήσια.

Συνολικά, τόσο σε προληπτικό επίπεδο αλλά και κατά τη διάρκεια των επιθέσεων, οι κατασταλτικές δυνάμεις προχώρησαν σε 220 προσαγωγές ατόμων, από τις οποίες οι 73 μετατράπηκαν σε συλλήψεις με δεκάδες διαδηλωτές να παραπέμπονται για κακουργηματικού χαρακτήρα πράξεις, ενώ επίσης καταγράφηκαν δεκάδες τραυματισμοί διαδηλωτών και αστυνομικών.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 24ος, Φύλλο 257
Μάρτιος 2025

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82

Τηλέφωνο: 69 3265 1740

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.

Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)

IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:

Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

Η μόνη διέξοδος από την κρατική εγκληματική ζούγκλα είναι η δημιουργική καταστροφή της

Η πλήρης και καθολική κοινωνική απάθεια και παράλυση ως μια κατάσταση, που εκπορεύεται είτε από μια καταλυτική συνθήκη προπαγάνδας, είτε από τον φόβο είτε από την πλήρη ταύτιση με το καθεστώς που την επιβάλλει, είναι αδύνατον να έχει διάρκεια, αλλά ακόμη και τότε η δυναμική της δεν ενισχύεται, αλλά σταδιακά εξαντλείται. Από την άλλη πλευρά, είναι σίγουρο, ότι οι μέχρι πρότινος ισχνές έως ανύπαρκτες διαθέσεις να επιδειχθεί αντιπολιτευτικό έργο απέναντι στην κυβέρνηση θα δώσουν την θέση τους σε μια «ενεργητικότερη» προσπάθεια ώστε να αποκομισθούν ορισμένα πολιτικά οφέλη.

«ΤΕΜΠΗ: ΔΙΑΤΑΧΘΗΚΑΝ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΝΑ ΥΠΑΚΟΥΣΟΥΝ...» ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.256, Φεβρουάριος 2025

Οι μεγάλες διαδηλώσεις για το κρατικό έγκλημα των Τεμπών και το πείσμα των συγγενών των θυμάτων για την απονομή δικαιοσύνης, έχουν οδηγήσει την κυβέρνηση να βγάλει από το «σεντούκι» όλους τους «μπαμπούλες» της, ευελπιστώντας στην αναχαίτηση της κλιμακούμενης κοινωνικής δυσαρέσκειας. Όσο υπάρχει κράτος και εξουσία ο ήλιος της δικαιοσύνης θα είναι ανόητος, παραφράζοντας το γνωστό ποίημα και πάντα η «τυφλότητά» της θα προασπίζει τα συμφέροντα του κράτους και της εξουσίας. Οι δοκιμασμένες κρατικές συνταγές του παρελθόντος για την τρομοκράτηση του κοινωνικού συνόλου φαίνεται πως πλέον δεν είναι και τόσο λειτουργικές. Τα μοτίβα είναι χιλιοπαιγμένα, αλλά σ' αυτή τη χρονική στιγμή δεν μπορούν να λειτουργήσουν. Η κυβερνητική προπαγάνδα ανέσυρε την λεγόμενη **«πολιτική κρίση»** λόγω αμφισβήτησης των θεσμών και της δικαιοσύνης. Πρόκειται για την δικαιοσύνη και τους θεσμούς που πλέον μπορούν να απαντούν προσωπικά σε διαδικτυακές τοποθετήσεις, όπως έκανε η πρόεδρος του Αρείου Πάγου Ιωάννα Κλάπα στην πρόεδρο του συλλόγου συγγενών θυμάτων των Τεμπών, Μαρία Καρυστιανού. Φαίνεται έτσι και ευρύτερα πλέον, κάτι που οι αναρχικοί το θεωρούν δεδομένο, ότι τελικά οι θεσμοί και η δικαιοσύνη έχουν τα δικά τους αφεντικά και πως οι θεσμοί δεν είναι τυφλοί όταν διακυβεύεται η εξουσία των αφεντικών τους.

«*Η χώρα δεν έχει ανάγκη από νέους διχασμούς, ούτε από νέες σκευωρίες. Έχει ανάγκη από σταθερότητα, ειδικά μέσα στο πρωτοφανές νέο γεωπολιτικό περιβάλλον στο οποίο έχουμε βρεθεί*». (Μητσοτάκης στην Καθημερινή)

Προσπαθούν να **τρομοκρατήσουν το κοινωνικό σύνολο** κρούοντας για μια ακόμα φορά τον **«εθνικό κίνδυνο»**, κάνοντας αναφορές για αβέβαιο παγκόσμιο περιβάλλον και στον «αιώνιο εχθρό» ανατολικά του Αιγαίου, που σε συνδυασμό με την πολιτική αστάθεια μπορεί να οδηγήσουν σε εθνικούς κινδύνους. Μάταια, όμως. Φαίνεται πως η «σωστή πλευρά της ιστορίας» που διακήρυττε ο Μητσοτάκης και τα φερέφωνά του, άλλαξε μέσα σε μια μέρα και πιο συγκεκριμένα με την εκλογή Τραμπ στις ΗΠΑ, όπου Ευρώπη και Μητσοτάκης στέκουν σαν την καλαμιά στον κάμπο να κοιτάνε τις νέες Γιάλτες που εξελίσσονται γύρω τους χωρίς αυτούς.

Φράσεις και λέξεις που χρησιμοποιούν οι κυβερνητικοί δημοσιολογούντες στην προπαγάνδα τους, όπως **«πολιτική απαξίωση»**, **«κρίση εμπιστοσύνης στο πολιτικό σύστημα και στα κόμματα»**, **«αναξιοπιστία στην δικαιοσύνη»**, **«δύσκολες καταστάσεις του κοντινού παρελθόντος»**, **«διακύβευση της κρατικής υπόστασης»**, αναφορές στην **«εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008»** και στις **«διαδηλώσεις και συγκρουσιακά και εξεγερτικά γεγονότα του 2010, του 2011 και του Φλεβάρη του 2012»**, **«ζούγκλα»**, **«χάος»**, ακούγονται και γράφονται όλο και πιο συχνά στα μέσα μαζικής εξαπάτησης, κάνοντας επίκληση στην «νοικοκυροσύνη» της κοινωνίας. Μάταια, όμως.

Μια παροιμία λέει, πως «όταν ανακατεύεις τα ΣΚΑΤΑ βρωμάνε» και φαίνεται ότι ταιριάζει γάντι με την κυβερνητική στάση στην υπόθεση του κρατικού εγκλήματος των Τεμπών. Μπόχα και δυσωδία αναδύεται μετά από κάθε δήθεν αποκάλυψη από πλευράς κυβέρνησης. Στην αρχή δεν υπήρχαν βίντεο της εμπορικής αμαξοστοιχίας, μετά την τραγελαφική εμφάνιση του Μωυσή-Μητσοτάκη σε τηλεοπτική συνέντευξή του σαν βρεγμένη γάτα, εμφανίστηκαν κάποια βίντεο εγείροντας ακόμα περισσότερα ερωτήματα που σκοπό έχουν να περιπλέξουν και να εμφανίσουν αμφιβολίες και σε καμία περίπτωση να ξεδιαλύνουν το τοπίο από μεριάς τους. Το τοπίο είναι ήδη πεντακάθαρο και η κρατική υπόσταση στέκεται εγκληματικά γυμνή μπρος στα μάτια σχεδόν όλων, εκτός αυτών που συνεχίζουν να βλέπουν τον βασιλιά με υπέρλαμπρα ρούχα και προσπαθούν να πείσουν και τους γύρω τους, ενώ στην πραγματικότητα είναι γυμνός. Μάταια, όμως.

Οι δήθεν πειραγμένες και πληρωμένες (;) αποκαλύψεις έχουν τον ίδιο σκοπό με μιας σουπιάς ή ενός χταποδιού που αμολούν μελάνι για να προκαλέσουν **σύγχυση** και να γλιτώσουν απ' τον κίνδυνο. Από το «Καραμανλής ή τανκς» φτάσαμε στο **«Μητσοτάκης ή ζούγκλα»**: «*Γιατί η αμφισβήτηση των θεσμών –από τον Κοινοβουλευτισμό και τη Δικαιοσύνη μέχρι και τον ίδιο τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας– κρύβει κινδύνους. Καταργεί κανόνες και όρια, οδηγώντας στην κοινωνική ''ζούγκλα''. Και ξέρουμε καλά ότι εκεί αδικούνται πρώτοι οι πιο αδύναμοι, καθώς επικρατεί ο νόμος του ισχυροτέρου.*» Λες και με τον Μητσοτάκη ζούμε μια ευτοπία δικαιοσύνης, που ακόμα και οι δικοί τους κανόνες γίνονται σεβαστοί. Μητσοτάκης ή ζούγκλα, λοιπόν. Αυτό ουσιαστικά μας λέει ο Μητσοτάκης. Ενώ στην πρώτη του τηλεοπτική συνέντευξη εξήγησε ότι «εξαπατήθηκε» και να περιμένουμε τα αποτελέσματα της έκθεσης του ΕΜΠ για τα αίτια της πυρκαγιάς μετά την σύγκρουση των τρένων, μετά από αυτή έπιασε δουλειά ο μηχανισμός προπαγάνδας και εμφάνισε κάποια αμφιλεγόμενα βίντεο με την εμπορική αμαξοστοιχία στην οποία δεν φαίνεται να μεταφέρει εμφανώς υγρά καύσιμα. Τότε ο Μητσοτάκης άλλαξε άρδην την στάση του κραυγάζοντας σε άλλη συνέντευξη, ότι τα βίντεο μίλησαν, λες και η φωτιά και οι εκρήξεις στα τρένα ήταν απλά ένα βίντεο στο αγαπημένο του ΤΙΚ- ΤΟΚ, με κάποια εφαρμογή που εμφανίζει πυρόσφαιρες και μανιτάρια εκρήξεων, όπου επιθυμεί ο χρήστης του. Στο τέλος, ακόμα και οι νεκροί επιβάτες θα καταλήξουν πως ήταν απλά ηθοποιοί! Όπως αναφέρει ο ίδιος στην Καθημερινή: «*Μένει, ασφαλώς, η τελική πιστοποίηση των βίντεο από τις υπηρεσίες της ΕΛ.ΑΣ. Εφόσον, όμως, επιβεβαιωθεί η γνησιότητά τους, τότε όλο το σενάριο περί ''παράνομου φορτίου'' –άρα και τα τελευταία επιχειρήματα περί ''συγκάλυψης''– καταρρίπτεται με κρότο*». Πήγαν περίπατο και οι εκθέσεις και οι επιστημονικές μελέτες και όλα αυτά αντικαταστάθηκαν από βιντεάκια, μήπως και πειστεί ή έστω μπερδευτεί το πόπολο! Μάταια, όμως.

Τα παραπάνω είναι στοιχεία κατασταλτικών ενεργειών από μεριάς κράτους, που σκοπό έχουν την τρομοκράτηση του κοινωνικού συνόλου και την αποφυγή καταστάσεων που ενδεχομένως να ξεφύγουν με απρόσμενες συνέπειες. Οι «δυσάρεστες καταστάσεις», «το 2008» και τα μετέπειτα συγκρουσιακά γεγονότα περιφέρονται ως **ξόανα**, μήπως και **τρομοκρατήσουν το κοινωνικό σύνολο**. Στόχος είναι ο κατευνασμός της κοινωνικής έντασης, μιας έντασης που έχει ξεκάθαρα στοιχεία πολιτικής και κρατικής απαξίωσης, καθώς και αμφισβήτησης της δικαιοσύνης που, εκτός από τα συλλαλητήρια, εκφράζεται ακόμα και δημοσκοπικά. Εκτός από το κυβερνόν κόμμα της Νέας Δημοκρατίας, πέφτουν και τα υπόλοιπα κόμματα, πλην της Πλεύσης Ελευθερίας που φαίνεται να καρπώνεται κάποια δημοσκοπικά οφέλη, όμως σε καμία περίπτωση δεν μπορούμε να πούμε ότι αυτά εκφράζονται μαζικά στους δρόμους. Μάταια ο έξαλλος τηλεβιβλιοπώλης κουνάει το δάχτυλο, ότι όποιος κατέβει στις συγκεντρώσεις για τα Τέμπη στηρίζει Ζωή Κωνσταντοπούλου. Αν ήταν έτσι, καλύτερα ας μην γίνουν οι επόμενες εκλογές και από τώρα η Κωνσταντοπούλου ας ετοιμαστεί να μετακομίσει το νοικοκυριό της στο Μέγαρο Μαξίμου. Μάταιο και αυτό, αφού δεν υπάρχει προς το παρόν πολιτική δύναμη που να μπορεί να εκφράσει αυτή την δυσαρέσκεια. Κανένα κόμμα δεν μπορεί να κατεβάσει κόσμο στον δρόμο μαζικά, εκτός από το ΚΚΕ που πάντα λειτουργεί **κατασταλτικά** και σαν **βαλβίδα αποσυμπίεσης**, που όμως, μπροστά σε τέτοιο τεράστιο όγκο ανθρώπων που κατεβαίνουν στους δρόμους, ευτυχώς και αυτό αδρανοποιείται.

Θυμήθηκαν τώρα οι κυβερνώντες, πως «δεν γίνεται να ασχολούμαστε μόνο με τα Τέμπη γιατί υπάρχουν και άλλα προβλήματα, όπως η ακρίβεια», ενώ τόσο καιρό μας δια-

βεβαίωναν πως η οικονομία πάει «βζιιιιιν» και πως εμείς φταίμε αν δεν μπορούμε να βγάλουμε τον μήνα γιατί περιμένουμε απ' τα επιδόματα. Μα εν πάση περιπτώσει, «δεν είναι μεγάλο θέμα τα Τέμπη» μας διαβεβαιώνει ο **Βορίδης** σαν άλλη Μαρία Αντουανέτα, όχι με **γκιλοτίνα** πάνω απ' το κεφάλι του, αλλά με το γνωστό και αγαπημένο του **τσεκούρι** στα χέρια. Μα πάνε εκείνες οι εποχές και σήμερα δεν μπορούν να χωνέψουν πως ίσως τελικά για «ένα κωλοτραίνο θα πέσει η κυβέρνηση», για ένα τόσο μικρό θέμα όπως λένε, αλλά ξεχνάνε, μέσα στην υπεροψία τους, πως στην ιστορία έχουν πέσει κυβερνήσεις απλά για ένα ψέμμα (Water gate, ΗΠΑ). Ο άλλοτε τσεκουροφόρος φασίστας απειλεί με τέλος ασυλίας την πρόεδρο του συλλόγου θυμάτων Τεμπών, αλλά ασυλία έχει αυτός και οι όμοιοί του και πριν λίγους μήνες χειροκροτούσε όρθιος μαζί με τους υπόλοιπους κυβερνητικούς τον **Κώστα Αχ. Καραμανλή**, αφού πρώτα αποφάσισαν να μην άρουν την ασυλία του και να μη του αποδοθεί καμία ευθύνη για το έγκλημα στα Τέμπη.

Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη είναι το απαύγασμα της **μεγαλύτερης εγκληματικής οργάνωσης που είναι το ίδιο το Κράτος**. Μιας εγκληματικής οργάνωσης που από τα πρώτα λεπτά του εγκλήματος στα Τέμπη κινήθηκε μεθοδικά και με σχέδιο, ώστε να αποκρύψει και να διαστρεβλώσει τα στοιχεία απ' τον τόπο του εγκλήματος. Δεν κράτησαν ούτε τα προσχήματα των δικών τους νόμων και κανόνων με σκοπό να καλύψουν «φίλους», «συγγενείς» και κομματικούς ομογάλακτους διαχειριστές του κράτους μαφίας και λυκοφιλίες που σχετίζονται με τους εντοπισμένους αδήλωτους υδρογονάνθρακες και που ίσως τους κρατάνε στο χέρι. Έτσι, έσπευσαν, σαν γνήσια εγκληματική οργάνωση, να σβήσουν και να αλλοιώσουν όλα τα στοιχεία του εγκλήματος.

Μας κουνάει το δάχτυλο ο **Φλωρίδης**, πως είμαστε για τα μπάζα, γιατί μιλάμε για **μπάζωμα** του χώρου από τις πρώτες ώρες του εγκλήματος, παραβαίνοντας δικούς τους νόμους που έχουν δημιουργήσει για την έρευνα και σήμερα μαθαίνουμε από εσωτερική έκθεση της Hellenic Train, πως ο τότε Γενικός Γραμματέας Μεταφορών **Ιωάννης Ξιφαράς** τις πρώτες ώρες του εγκλήματος **έδωσε την εντολή** του μπαζώματος. Ακολούθησε η εντολή στις 3 Μαρτίου 2023 του Υφυπουργού παρά τω Πρωθυπουργώ (δηλαδή το άτομο που ενεργεί εκ μέρους του ίδιου του Μητσοτάκη) **Χρήστου Τριαντόπουλου**, για το μπάζωμα του χώρου σε σύσκεψη, στην οποία δεν τηρήθηκαν πρακτικά. Όπως καταθέτει ο διευθυντής της Τροχαίας, σε αυτή τη σύσκεψη τούς είπε ότι το **μπάζωμα** είναι παράνομο και πως πρέπει να ενημερωθούν οι δικαστικές αρχές, καθώς και ότι οφείλεται να υπάρχει η σύμφωνη γνώμη της ανακρίτριας για παρέμβαση στον τόπο του δυστυχήματος. Παρ' όλα αυτά, προχώρησαν στο μπάζωμα που υλοποιήθηκε με μεθοδεύσεις και εκτελεστικό όργανο την Περιφέρεια του **Αγοραστού**, ο οποίος έδωσε το έργο του μπαζώματος με απευθείας ανάθεση σε εταιρεία που συστάθηκε περίπου **ένα μήνα μετά το έγκλημα στα Τέμπη**, ενώ, τρεις μήνες μετά το μπάζωμα, ανέστειλε την λειτουργία της, έχοντας εισπράξει 178.560 ευρώ! Τα χώματα μεταφέρθηκαν σε άγνωστη περιοχή μαζί με οστά, μέλη και προσωπικά αντικείμενα των θυμάτων. Να θυμίσουμε, ότι από τα 57 νεκρά άτομα δεν έχει βρεθεί ίχνος από ένα, την Εριέτα, ενώ κάποια ανθρώπινα μέλη βρίσκονται πεταμένα μαζί με τα χώματα που απομάκρυναν όπως-όπως από το σημείο της σύγκρουσης. Σημειολογικά να επισημάνουμε, ότι η μη ταφή των νεκρών και ειδικότερα μετά από μεθοδεύσεις της εξουσίας αποτελεί διαχρονικό όνειδος. Σε τέτοιο περιστατικό αναφέρεται η τραγωδία «Αντιγόνη» του Σοφοκλή αλλά και η τραγωδία του Αισχύλου το 467 π.Χ. «Επτά επί Θήβας». Μάλιστα, εκεί συναντάμε για πρώτη φορά την λέξη Αναρχία, με την σημασία του εναντίον και της ανυπακοής· του δίκαιου έναντι της αδικίας της πόλεως, δηλαδή του κράτους και της εξουσίας που με τους νόμους τους αυθαιρετούν. Εκεί, λοιπόν, συναντάμε το αναρχικό εγώ της Αντιγόνης, η οποία διαμηνύει στους απεσταλμένους της πολιτείας, ότι δεν έχει καμία ντροπή να πάει κόντρα στους νόμους του κράτους και να θάψει τον αδελφό της Πολυνείκη, λέγοντας με θάρρος πως *«ούδ' αισχύνομαι έχουσ' άπιστον τηνδ' αναρχίαν πόλει»*.

Το Κράτος είναι μια εγκληματική οργάνωση που λυμαίνεται την καθημερινότητά μας, επιχειρεί να αναπλάσει το παρελθόν, απομυζά το παρόν μας και έχει ήδη πουλήσει το μέλλον μας. Για το «καλό» μας, βεβαίως! Πλέον φαίνεται καθαρά, πως όροι όπως κράτος, δικαιοσύνη, ασφάλεια, θεσμοί και πολιτικό σύστημα υπάρχουν για να εξυπηρετούν ορισμένους έναντι όλων και αυτό δεν χρειάζεται να είναι κάποιος αναρχικός για να το δει αλλά το βλέπουν όλοι. Αυτό το γνωρίζουν καλά οι εγχώριοι εξουσιαστές και γι' αυτό θα κάνουν οτιδήποτε για να αντιστρέψουν αυτό το κλίμα. Φαίνεται, πως η κούφια «παντοδυναμία» του Μητσοτάκη φτάνει στο τέλος της και θα κάνει κρότο, αλλά αυτό δεν λέει απολύτως τίποτα για όσους θέλουν να ορίζονται ως ελεύθεροι άνθρωποι. Αργά ή γρήγορα, η όποια εναλλαγή στην εξουσία θα φανερώσει τις ομοιότητες, τις αλληλοεξαρτήσεις, την δικαιοσύνη κατά το δοκούν και θα επιβεβαιώσει για μιαν ακόμα φορά την αναρχική θέση, ότι οι κομματικές και πολιτικές διαφορές είναι η επιφάνεια, ενώ η ουσία βρίσκεται στην αλληλοεξάρτηση και την αλληλοκάλυψη, καθιστώντας την κομματική ταυτότητα άνευ ουσιαστικής σημασίας για τον κοινωνικό χώρο. Όλοι οι εξουσιαστές θα απειλούν πάντα με «ζούγκλες» όταν θα πλησιάζει το τέλος τους, αγνοώντας την «ζούγκλα» που έχουν δημιουργήσει στον κοινωνικό χώρο. Το ζήτημα, λοιπόν, είναι μαζί με την αποκαθήλωση του κάθε εξουσιαστή να έρθει και η δημιουργική καταστροφή της ζούγκλας που έχουν δημιουργήσει για όλους μας και ετοιμάζεται να διαχειριστεί ο εκάστοτε νέος εξουσιαστής.

Ελευθερόκοκκος

Η κατατεθειμένη και καταγεγραμμένη άποψη και δράση των αναρχικών, στον ελλαδικό χώρο μέχρι σήμερα

Έντυπα
Αφίσες
Προκηρύξεις
Εκδηλώσεις

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ
και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
Αθήνα

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.gr

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

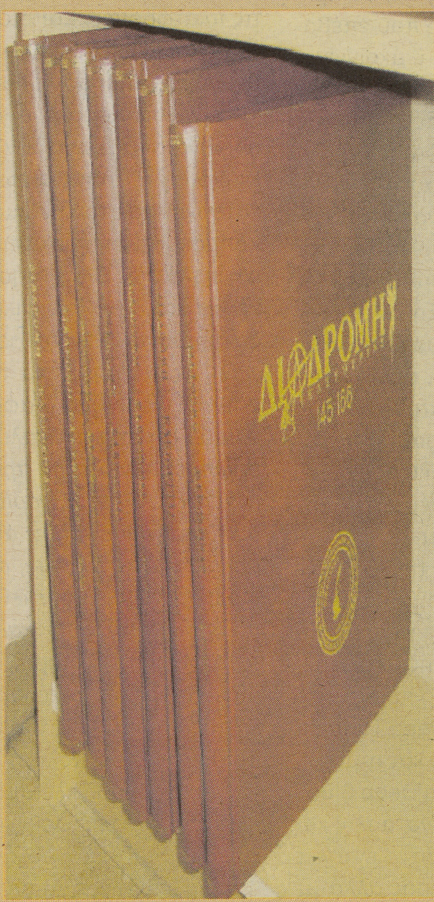

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους.
Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 32 651 740 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας

Τεχνητή Νοημοσύνη και Ανθρώπινη Νόηση

(Μέρος Πρώτο)

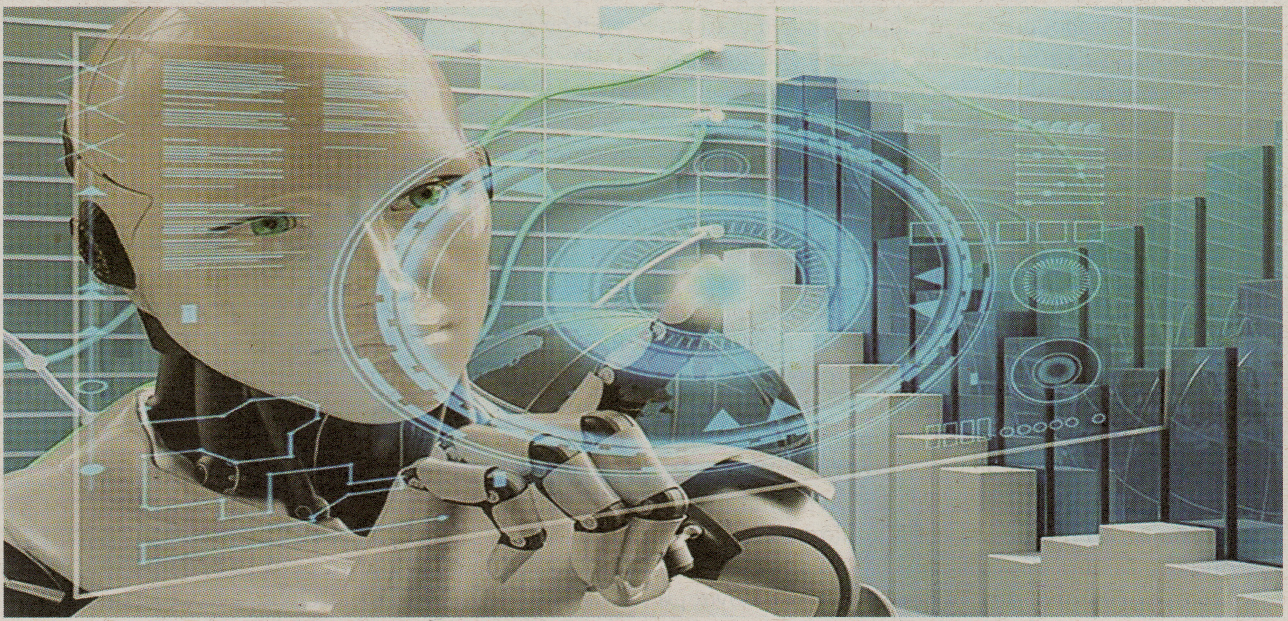

Θα υπήρχε ανάπτυξη της Τεχνητής Νοημοσύνης (ΤΝ) εάν δεν υπήρχε η ανθρώπινη νόηση και κατ' επέκταση η ανθρώπινη νοημοσύνη; Είναι αυτονόητο και περιττό ταυτόχρονα, να πούμε ότι ΤΝ χωρίς την ανθρώπινη δεν θα ήταν εφικτή. Γι' αυτό και ο όρος Νοημοσύνη ως τεχνητής προέλευσης ή κατασκευής είναι οξύμωρος, με την έννοια ότι η νοημοσύνη αποτελεί τη φυσική ικανότητα αντίληψης και κατανόησης και αφορά τα έμβια όντα. Συνεπώς δεν μπορεί να είναι Τεχνητή με τη στενή έννοια του όρου. Παράλληλα, η Νόηση, ως διαδικασία επεξεργασίας πληροφοριών, μας οδηγεί στην απόκτηση γνώσης, κατανόησης και κριτικής σκέψης. Ουσιαστικά η ΤΝ είναι ένας συλλογέας δεδομένων, τεράστιων ποσοτήτων πληροφοριών, μετά την επεξεργασία των οποίων προβαίνει στις αντίστοιχες αποφάσεις. Όμως η ΤΝ δεν πρέπει να θεωρηθεί ως κάτι ενιαίο και ομοιογενές, αφού διαιρείται σε διάφορες κατηγορίες δράσης και ανάπτυξης, όπως θα δούμε παρακάτω. Επίσης πολλές από τις αποκαλούμενες λειτουργίες ΤΝ δεν εντάσσονται σε αυτή τη κατηγοριοποίηση αλλά είναι άσχετες με αυτές. Το ερώτημα, όμως, που τίθεται, μετ' επιτάσεως, είναι: Η διαρκής, πολύχρονη και επίπονη πορεία και εξέλιξη της Ανθρώπινης νόησης και νοημοσύνης δημιούργησε την ΤΝ, όμως, μήπως η ανάπτυξη και εξέλιξη αυτής οδηγεί στην ανθρώπινη αποβλάκωση; Η μεταβίβαση της λήψης αποφάσεων από την ανθρώπινη κρίση σε ένα μηχανικό λειτουργικό, διαρκώς ανατροφοδοτούμενο με πληροφορίες και δεδομένα, υποβιβάζει με την πάροδο των χρόνων και των γενεών την ανθρώπινη νόηση;

Παρ' ότι, λοιπόν, διαφωνούμε με τον όρο ΤΝ, ως προς την ακρίβεια της ορολογίας του, με την έννοια ότι έρχεται να τονίσει την τεχνητή του διάσταση, κάνουμε χρήση αυτού χωρίς εισαγωγικά. Η ανθρώπινη νόηση είναι σαφώς ενσώματη με στόχο την ανάλυση και βελτίωση των όρων επιβίωσης, όπως η ανθρώπινη νοημοσύνη, αντίστοιχα, αποτελεί προϊόν εκατοντάδων χιλιάδων χρόνων βιολογικής εξέλιξης του ανθρώπινου νου. Αντίθετα, η τεχνητή νοημοσύνη μπορεί να υπάρξει μόνο και αποκλειστικά μέσω της αλγοριθμικής χρήσης μοντέλων από την τροφοδότηση τεράστιων ποσοτήτων δεδομένων. Για να μπορέσουμε να αναλύσουμε τη σημασία της ΤΝ, θα πρέπει να αντιληφθούμε τη σημαντική επίδραση που επέβαλε το διαδίκτυο και πώς αυτό μετέβαλε την επικοινωνία των ανθρώπων. Αποτελεί κομβικό σημείο η είσοδος του ίντερνετ στις ζωές των ανθρώπων από τη δεκαετία του '90. Δεν θα υπήρχε ΤΝ στην έκταση και την εφαρμογή της, όπως εμφανίζεται σήμερα, εάν δεν υπήρχε αυτή η καθοριστική τεχνολογική εξέλιξη. Ίσως μερικοί αναρωτηθούν: Πως σχετίζεται η ΤΝ με το διαδίκτυο σε τόσο καθοριστικό βαθμό, αφού γνωρίζουμε ότι υπήρχαν ρομπότ πολλές δεκαετίες πριν; Μήπως η ΤΝ είναι μετεξέλιξη αυτής της ρομποτικής λειτουργίας; Θα αποσαφηνίσουμε παρακάτω έννοιες και διαφορές μεταξύ τομέων της ΤΝ, όμως οφείλουμε να γνωρίζουμε, ότι μια ρομποτική λειτουργία που καθορίζεται μέσω π.χ. αισθητήρων σε μια γραμμή παραγωγής ή το «φόρτωμα» όλων των πιθανών κινήσεων σε μια παρτίδα σκάκι σε έναν υπολογιστή, διαφέρει από την ανάπτυξη της ΤΝ, όπως αυτή συντελείται σήμερα.

Η ανάπτυξη του υπολογιστή-σκακιστή από την ΙΒΜ είχε ξεκινήσει από τα μέσα του '80, με την ονομασία Deep Thought (Βαθιά Σκέψη) και τη μεταγενέστερη ονομασία Deep Blue, όπου ο συγκεκριμένος υπολογιστής αντιμετώπισε σε μια σειρά αγώνες τον τότε παγκόσμιο πρωταθλητή Γκάρι Κασπάροφ. Για την κατασκευή του Deep Thought χρειάστηκε ασφαλώς η συμβολή σκακιστών και η μαθηματική παραμετροποίησή του. Η αναμέτρηση Deep Blue - Κασπάροφ έληξε με νίκη της μηχανής και με ενστάσεις-κατηγορίες του Κασπάροφ, ότι η μηχανή λάμβανε εντολές όχι μόνο μηχανικά μέσω της αλγοριθμοποίησης αλλά με τη «ζωντανή» παρέμβαση ανθρώπων σκακιστών. Η ΙΒΜ αρνήθηκε να παραδώσει τα αρχεία βελτιστοποίησης με τις ενέργειες των προγραμματιστών της, όπως αυτές ενεργούνταν μεταξύ των παρτίδων. Ποτέ δεν παραδέχτηκε τις κατηγορίες του Κασπάροφ αλλά μια κηλίδα είχε σχηματιστεί. Το σκάκι ήταν ένα από τα πρώτα παιχνίδια-αγωνίσματα όπου η αλγοριθμική μηχανική χρησιμοποιήθηκε ευρέως και αρκετά sites μπορούσαν να δεχθούν χιλιάδες σκακιστές ταυτόχρονα από όλο τον κόσμο να αγωνίζονται με τον σκακιστή-υπολογιστή. Αυτό φανερώνει όμως και την κοινωνική διάσταση και χρήση του διαδικτύου και των αλγορίθμων. Μέχρι πριν από είκοσι χρόνια περίπου ένας σκακιστής που ζούσε σε ένα ερημικό τόπο έπρεπε να βρει ένα συντοπίτη του για να παίξουν σκάκι, γεγονός όχι και τόσο σύνηθες, για την ελλαδική επικράτεια τουλάχιστον. Παράλληλα η εξέλιξη και η αναβάθμιση ενός σκακιστή επηρεαζόταν και από το επίπεδο των λοιπών σκακιστών με τους οποίους συναναστρεφόταν. Σήμερα, κάποιος που διαμένει και στην πιο απομακρυσμένη γωνιά ξεπερνά το συγκεκριμένο παλαιό μειονέκτημα. Μπορεί να παίξει και να εξασκηθεί με οποιονδήποτε παγκοσμίως. Η δεξαμενή παικτών είναι τεράστια. Ταυτόχρονα κάποιος αδαής μπορεί πολύ εύκολα να μάθει να παίζει σκάκι μέσα από αυτές τις πλατφόρμες. Κάποιος μπορεί να ισχυριστεί, ότι μέσω αυτών των πλατφόρμων το μυαλό «ακονίζεται» και η ανθρώπινη νοημοσύνη διευρύνεται. Ότι το διαδίκτυο και η ΤΝ είναι περισσότερο «δημοκρατικές», γιατί τώρα μπορούν να συμμετάσχουν όλοι σε αυτό. Γνωρίζουμε, όμως, παράλληλα ότι η ανθρώπινη νοημοσύνη είναι εκείνη που κατασκεύασε τον σκακιστή-υπολογιστή, όπως επίσης ότι «δημοκρατία» σημαίνει παράλληλα αγορά, καταναλωτής και πελάτης. Ένας χρήστης του διαδικτύου είναι ταυτόχρονα και ένας δυνητικός πελάτης και καταναλωτής των διαφημίσεων που ξεπροβάλουν διαρκώς στην οθόνη του.

Ο Γ.Ν. Χαράρι, στο τελευταίο του βιβλίο *Nexus*, επισημαίνει και μια διαφορετική οπτική: *«ο υπολογιστής νομίζει ότι έχει ανακαλύψει κάποια αλήθεια για τους ανθρώπους, ενώ στην πραγματικότητα τούς έχει επιβάλει μια τάξη. Ένας αλγόριθμος κάποιου μέσου κοινωνικής δικτύωσης νομίζει ότι ανακάλυψε πως στους ανθρώπους αρέσει η αγανάκτηση, όταν στην πραγματικότητα ο ίδιος ο αλγόριθμος είναι εκείνος που εκπαίδευσε τους ανθρώπους να παράγουν και να καταναλώνουν περισσότερη αγανάκτηση»*. Μπορεί, λοιπόν, να προβάλλονται διαφημίσεις περί του σκακιού αλλά ταυτόχρονα ο αλγόριθμος κατατάσσοντας σε, σε μια χ κατηγορία, «κτίζει» μια «πεποίηση», που πολύ πιθανά την «ακολουθείς». Σε αυτό τον σύγχρονο εγκλεισμό της οθόνης, λοιπόν, οι διαπροσωπικές σχέσεις μειώνονται αλλά οι ψηφιακοί «φίλοι» και «συμπαίχτες» αυξάνονται. Και εάν υποθέσουμε, ότι η ανθρώπινη νοημοσύνη αναπτύσσεται θετικά, ισχύει το ίδιο και με τη συναισθηματική νοημοσύνη;

Στο παρόν σημείωμα, για την καλύτερη παρουσίαση των λειτουργιών και της ανάπτυξης της ΤΝ, δεν θα μελετήσουμε το ζήτημα μέσα από το πρίσμα της κριτικής στάσης που διατηρούμε συνολικά στο ζήτημα της τεχνολογίας, αλλά αποδεχόμενοι αυτήν ως έχει. Κάτω από αυτό το πρίσμα συμπεραίνουμε, ότι το διαδίκτυο και η μηχανική μάθηση μπορούν να εμφανίζουν θετική επίδραση στην καθημερινότητα πολλών ανθρώπων. Οφείλουμε να αναδεικνύουμε όλες τις πτυχές και τις εκτάσεις των χρήσεων αυτών, ώστε η κριτική μας και η αντίθεση ή εναντίωση μας στη σύγχρονη ΤΝ να μπορεί έχει ουσιαστικά αποτελέσματα. Να μπορεί να καταδειχθεί το πώς ο homo, από sapiens, δηλαδή σοφός –τι υπεροπτικός όρος και αυτός!– να μπορεί δυνητικά να οδηγηθεί στην υποδούλωση του ή και στον αφανισμό του. Σε ένα άρθρο του 2024, από τον Γιόσουα Μπέντζιο, καθηγητή πληροφορικής και «νονό» της ΤΝ, και άλλους υπογραμμίζεται, ότι *«**η ανεξέλεγκτη πρόοδος της ΤΝ θα μπορούσε να οδηγήσει σε μεγάλης κλίμακας απώλεια ζωής και βιόσφαιρας και στην περιθωριοποίηση ή ακόμα και την εξαφάνιση της ανθρωπότητας»**.*

Έχουμε επισημάνει σε προηγούμενο μας σημείωμα το αρνητικό αποτύπωμα των data centers και της ΤΝ, με την υπερβολική κατανάλωση νερού για λόγους ψύξης των μηχανημάτων. Επίσης, το 2023, σε μια έρευνα 2.778 ερευνητών της ΤΝ, το 35% των ερωτηθέντων έδωσε τουλάχιστον 10% πιθανότητες ώστε η προηγμένη ΤΝ να οδηγήσει σε αποτελέσματα όπως η εξαφάνιση του ανθρώπινου είδους. Την ίδια χρονιά υπογράφεται η Διακήρυξη του Μπλέτσεϊ, όπου χώρες όπως ΗΠΑ, Κίνα, Μ. Βρετανία κ.ά., αναγνωρίζουν την επικινδυνότητα της ΤΝ για καταστροφικές βλάβες από τις σημαντικές ικανότητες αυτών των μοντέλων ΤΝ. Όλα αυτά τα περί Διακηρύξεων και Συναντήσεων φαντάζουν κάτι σαν «το κράτος προειδοποιεί...», αλλά ταυτόχρονα είναι τα ίδια κράτη που ανταγωνίζονται το ένα το άλλο στη κούρσα εξοπλισμών και της εξασφάλισης πρώτων υλών για την κατασκευή chips για την ανάπτυξη της τεχνητής νοημοσύνης, όπως το γάλλιο, το πυρίτιο κ.ά.. Και αυτοί οι ανταγωνισμοί σε ορυκτά γνωρίζουμε πολύ καλά που μπορούν δυνητικά να καταλήξουν.

Βρισκόμαστε, λοιπόν, στο σημείο όπου η ΤΝ είναι η πρώτη τεχνολογία στην ανθρώπινη ιστορία που μπορεί να παίρνει αποφάσεις από μόνη της. Προγενέστερα, οι εφευρέσεις ενίσχυαν το εργαλειακό δυναμικό του ανθρώπου κατόπιν δικών του αποφάσεων. Δηλαδή, ο άνθρωπος ήταν εκείνος που ρύθμιζε και όριζε τη χρήση και τη λειτουργία των νέων τεχνολογικών επιτευγμάτων. **Τώρα, η ΤΝ δεν είναι απλά ένα ισχυρό εργαλείο αλλά μια αυτόνομη οντότητα, η οποία επεξεργάζεται τις πληροφορίες που λαμβάνει και αποφασίζει.** Οι πληροφορίες αυτές λαμβάνονται κυρίως μέσω του διαδικτύου και της γενι-

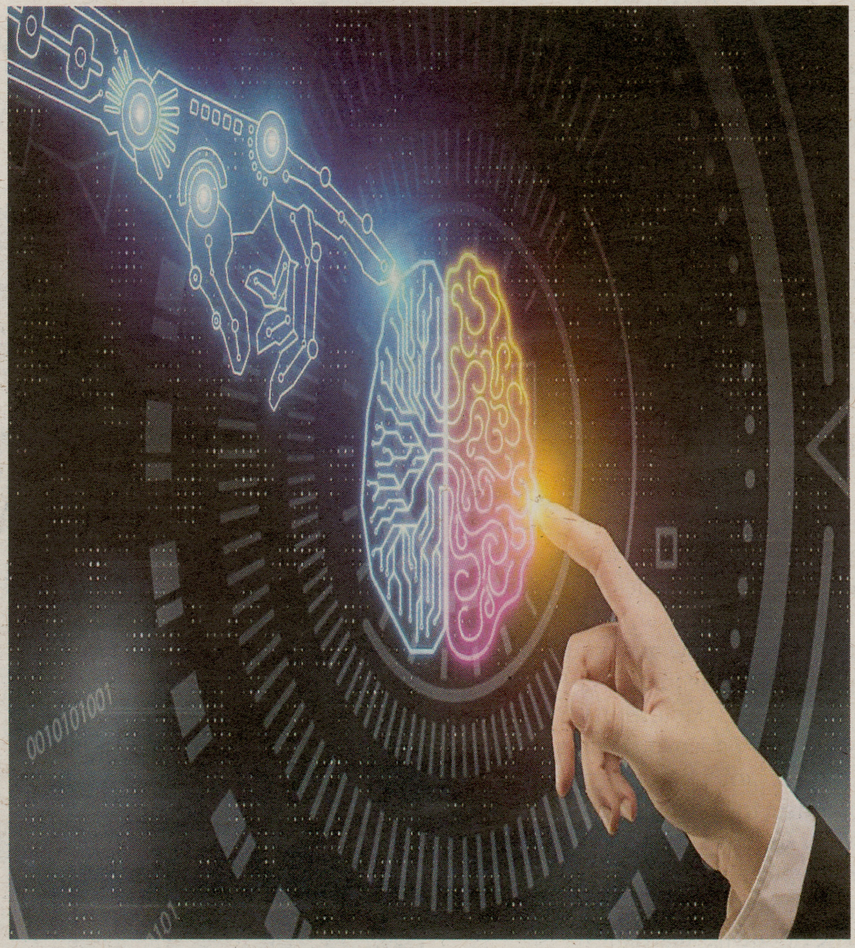

κότερης ψηφιοποίησης. Το μέγεθος αυτών των πληροφοριών είναι αδιανόητο σε μέγεθος, Μια απλή ψηφιακή πράξη, για παράδειγμα πληρωμή με κάρτα στο σούπερ μάρκετ, αφορά πολλαπλούς αποδέκτες ως επεξεργαστές της πληροφορίας, από το κράτος μέσω της ΑΔΑΕ, το super market, την τράπεζα. Ταυτόχρονα, η ανάλυση των επιλογών αγοράς του καταναλωτή επιφέρει μια περαιτέρω επεξεργασία για εταιρείες μάρκετινγκ, παραγωγής, εμπορίας και διακίνησης. Όλα καταγράφονται και όλα αναλύονται.

Όλα τα μεγάλα πανεπιστήμια διεθνώς έχουν δημιουργήσει νέα τμήματα ή έχουν φτιάξει κοινά μεταπτυχιακά προγράμματα σε τομείς, όπως Data Science, Machine Learning, Data Analysis κ.ά., τα οποία εξειδικεύονται στο να παράξουν αναλυτές-εργαζόμενους, που μέσω μαθηματικών-στατιστικών-αλγοριθμικών συναρτήσεων θα ερμηνεύουν όλες αυτές τις πληροφορίες. Ταυτόχρονα θα τροφοδοτούν τις μηχανές ΤΝ, οι οποίες, αφού τις «μπουκώσουν» με δεδομένα και πληροφορίες, θα αφήνονται να αναπτύξουν αυτόνομη δράση. Έχει προηγηθεί η διαδικασία της μηχανικής μάθησης, όπου οι υπολογιστές δεν προγραμματίζονται να κάνουν συγκεκριμένα πράγματα ή να αντιδρούν σε νέες καταστάσεις, αλλά να μπορούν να «αυτενεργήσουν» στα «νευρωνικά δίκτυα» τους. Όπως εύστοχα είχε επισημάνει ο Samuel Butler το 1863: *«Εμείς δημιουργούμε τους διαδόχους μας, καθημερινά προσθέτουμε στην ομορφιά και τη λεπτότητα της φυσικής τους οργάνωσης, καθημερινά τους δίνουμε μεγαλύτερη δύναμη και τους παρέχουμε με κάθε είδους έξυπνες επινοήσεις αυτή την αυτορρυθμιζόμενη, αυτενεργή δύναμη που θα είναι γι' αυτούς ό,τι ήταν η διάνοια για τον άνθρωπο… Θα έρθει η ώρα που οι μηχανές θα έχουν την πραγματική κυριαρχία πάνω στον κόσμο.»*

Σε αυτό το σημείο, έχουμε να κάνουμε την εξής παρατήρηση. Τα δεδομένα και οι πληροφορίες που τροφοδοτούν μέχρι σήμερα τις μηχανές ΤΝ προέρχονται από την συλλογική ανθρώπινη δραστηριότητα, δισεκατομμυρίων χρηστών. Όμως, η εκχώρηση πολλών ανθρώπινων λειτουργιών στις μηχανές ΤΝ θα περιορίσει σημαντικά την ανατροφοδότηση του συστήματος από την πρωτογενή ανθρώπινη δραστηριότητα. Το σύστημα εισροών-εκροών θα μπει ουσιαστικά σε μια φθίνουσα και μη δυναμική φάση, όπου τα ποιοτικά χαρακτηριστικά αποδυναμώνονται. Ουσιαστικά, μετά από αρκετά χρόνια το αποτέλεσμα-εκροή θα είναι από πηγή δεδομένων και πληροφοριών αρκετά προγενεστέρων χρόνων πριν. Ο άνθρωπος από ένα ον δράσης θα είναι ένα ον χρήστης. Από παραγωγός θα γίνει καταναλωτής. **Αυτή η διαδικασία μπορεί να προσομοιωθεί με τη διαδικασία εξημέρωσης των ζώων από τον άνθρωπο, ενώ είναι τώρα η ΤΝ που «εξημερώνει» τον άνθρωπο. Η εξημέρωση του τεχνολογικού σε ένα «μετα-ανθρώπινο» όν;**

Οι σχεδιαστές αυτών των συστημάτων δεν μπορούν να εγγυηθούν για τη συμπεριφορά τους στο μέλλον. Φοβούνται μην χαθεί ο έλεγχος, δηλαδή να αρχίσουν τα συστήματα ΤΝ να κάνουν πράγματα που θέλουν εκείνα, και να γίνουν πιο έξυπνα από εμάς. Αυτό φυσικά είναι σχετικό, γιατί μπορεί μια μηχανή σε 50 χρόνια να είναι πιο έξυπνη από τον άνθρωπο, επειδή ο homo sapiens θα έχει υποβιβάσει τη νοημοσύνη του. Εάν, δηλαδή, γίνουμε ατροφικοί χρήστες που η κριτική μας σκέψη διαρκώς θα φθίνει. Είναι απορίας άξιο, πως μέχρι πριν από λίγες δεκαετίες υπήρχε η προτροπή τις αριθμητικές πράξεις να τις κάνουμε με το νου και όχι με το κομπιουτεράκι για εξάσκηση του νου ή να απομνημονεύουμε 5-10 τηλέφωνα και χρήσιμους κωδικούς και σήμερα όλα αυτά έχουν εκχωρηθεί σε μια συσκευή που τα κάνει όλα: προσθέτει, πολλαπλασιάζει, τηλεφωνεί, αποθηκεύει, πληρώνει, κατευθύνει και τόσα άλλα. Η οξύνοια του νου εκχωρήθηκε σε μια συσκευή που μέσω της συχνής, σχεδόν αποκλειστικής, χρήσης της οδηγεί στην αποβλάκωση.

Πάντα σε τέτοιου είδους κριτικές εμφανίζονται εκείνοι που μιλούν για τεχνοφοβία, όμως δημοσιεύσεις και έρευνες κάνουν λόγο *«ότι τα άτομα που βασίζονταν σε μεγάλο βαθμό σε συστάσεις που δημιουργούνται από τεχνητή νοημοσύνη, επέδειξαν χαμηλότερη εμπλοκή στην κριτική αξιολόγηση των πληροφοριών που παρουσιάστηκαν. Όσο περισσότερο οι άνθρωποι εξαρτώνται από το AI για τη λήψη αποφάσεων, τόσο λιγότερο πιθανό ήταν να εξετάσουν τα συμπεράσματά της ή να αναζητήσουν εναλλακτικές προοπτικές. Το φαινόμενο αυτό υποδηλώνει ένα φαινόμενο "γνωστικής μεταφόρτωσης", όπου οι χρήστες παραιτούνται από την ανεξάρτητη συλλογιστική υπέρ των αποτελεσμάτων που παράγονται από την ΤΝ».* Η γνωστική μεταφόρτωση αναφέρεται στη διαδικασία ανάθεσης νοητικών καθηκόντων σε εξωτερικά συστήματα. Αν και αυτό μπορεί να είναι επωφελές σε ορισμένα πλαίσια, η υπερβολική εξάρτηση από την ΤΝ μπορεί να αποδυναμώσει τις δεξιότητες κριτικής σκέψης σταδιακά. Έρευνα στην επιθεώρηση *Trends in Cognitive Sciences* υποστηρίζει, πως η συχνή εξάρτηση από εργαλεία ΤΝ μπορεί να οδηγήσει σε «προκατάληψη αυτοματοποίησης», όπως στη χρήση των συστημάτων πλοήγησης GPS. Μελέτες έχουν δείξει, ότι τα άτομα που βασίζονται συστηματικά στο GPS για την πλοήγηση, παρουσιάζουν μειωμένη χωρική αντίληψη και διατήρηση της μνήμης, σε σύγκριση με εκείνα που πλοηγούνται χρησιμοποιώντας παραδοσιακές μεθόδους.

Ο κοσμήτορας της Σχολής Μηχανικών και Εφαρμοσμένων Επιστημών του πανεπιστημίου Columbia, Σι-Φου Τσαγκ, δήλωσε πρόσφατα: *«η βασική δεξιότητα που θα πρέπει να αναπτύξουν οι άνθρωποι, προκειμένου να εμποδιστεί η κυριαρχία της Τεχνητής Νοημοσύνης είναι η κριτική και συνάμα ''αργή'' σκέψη».* Και πρόσθεσε: *«Μία από τις ερευνητικές μας κατευθύνσεις ονομάζεται ''ευθυγράμμιση με τις ανθρώπινες αξίες'' (human value alignment). Πώς, δηλαδή, ευθυγραμμίζεται η σχεδίαση ή η λειτουργία της Τεχνητής Νοημοσύνης με τις ανθρώπινες αξίες, όπως ο σεβασμός προς τον άνθρωπο, ότι δεν βλάπτουμε άλλους ανθρώπους, ότι αποφεύγουμε τις προκαταλήψεις, τα στερεότυπα και τις μεροληψίες(…) Το ερώτημα, λοιπόν, είναι, τις θεμελιώδεις αυτές ανθρώπινες αξίες μπορούμε να τις σχεδιάσουμε ως σημείο αναφοράς κριτηρίων ειδικά για να ελέγξουμε την απόδοση του αλγορίθμου και τη λειτουργία του συστήματος ώστε να τις ακολουθήσει; Γίνεται λοιπόν πολλή έρευνα για το πώς να σχεδιάσουμε τις δοκιμές, τι είδους δεδομένα πρέπει να σχεδιάσουμε και ποια θα πρέπει να είναι η διαδικασία αναφοράς. Ώστε να δοκιμάσουμε να αξιολογήσουμε την ευθυγράμμιση του μοντέλου τεχνητής νοημοσύνης με τις ανθρώπινες αξίες, αλλά αυτό είναι ένα μέρος της ηθικής. Η ηθική σημαίνει υπευθυνότητα κατά τη διαδικασία ανάπτυξης, πριν μπει το προϊόν τεχνητής νοημοσύνης σε οποιοδήποτε πλαίσιο εφαρμογής».*

(συνεχίζεται)

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ συμβάντος στὰ χέρια τῶν κάθε εἴδους εἰδικῶν τῆς χειραγωγήσεως, οἱ ὁποῖοι τὸ συσκοτίζουν μὲ τὶς πολιτικές τους σκοπιμότητες καὶ τὶς ἰδεολογικὲς ἀγκυλώσεις, εἶναι ἕνας ἀκόμη λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, οἱ μη επαναπαυόμενοι –στις ψευδαισθήσεις τις οποίες διασπείρει η εξουσία–, ἄνθρωποι ὀφείλουν νὰ γνωρίσουν ΕΚΕΙΝΑ τὰ πεπραγμένα. Νὰ τὰ γνωρίσουν μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν διερευνητικό τρόπο. Εἶναι ἀποδεκτό ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι δύσκολο. Δὲν εἶναι, ὅμως, ἀκατόρθωτο. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ διαρκής ἀνάδειξις τῆς ἀλήθειας εἶναι ἕνα σοβαρὸ μέτωπο τῆς πάλης ἐναντίον κάθε ἐξουσίας. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς διαχειρίσεως, τῶν κατά καιροὺς συμβάντων, στὰ χέρια τῶν εξουσιαστῶν (αριστερῶν, δεξιῶν, κομμουνιστῶν, σοσιαλιστῶν, ἐθνικιστῶν κ.λπ.) συνιστᾶ την ἔμπρακτη ἀποδοχή τοῦ κύρους τῆς ἐξουσίας.

(Από τον πρόλογο)

ΣΤΙΣ ΓΡΑΜΜΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΤΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ Η ΠΟΛΙΤΙΚΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΜΑΦΙΑ ΠΟΥ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗΝ ΧΩΡΑ

Το Σχέδιο και το αφήγημα των επικυρίαρχων...

Από τον Ιανουάριο του 2025, μπαίνει στην τελευταία φάση υλοποίησης το έργο της Ηλεκτρικής διασύνδεσης, της Αττικής με την Πελοπόννησο, με γραμμές υπερυψηλής τάσης των 400kv, ολοκληρώνοντας τον αποκαλούμενο «Ανατολικό διάδρομο», (Μεγαλόπολη – Κόρινθος – Αττική), όπου ήδη με τον «Δυτικό διάδρομο», (Μεγαλόπολη – Πάτρα – Αχελώος), θα επιταχυνθεί η ηλεκτρική διασύνδεση της Ηπειρωτικής Ελλάδας με τα Δωδεκάνησα, σταθεροποιώντας έτσι και ενισχύοντας την τάση του ηλεκτρικού συστήματος και την ασφάλεια λειτουργίας του, για τις νέες συνθήκες διείσδυσης των ΑΠΕ στο Ενεργειακό μίγμα της χώρας.

Η σύμβαση του έργου κατασκευής της νέας γραμμής των 400kv, που θα συνδέει το ΚΥΤ Κουμουνδούρου με το ΚΥΤ Κορίνθου, υπεγράφη στις 06. 02. 2024, με προϋπολογισμό 77,02 εκατομμύρια ευρώ και με ανάδοχο την Κοινοπραξία των εταιρειών «MYTILINEOS – ΑΤΕΡΜΩΝ». Το έργο χρηματοδοτείται από ίδια κεφάλαια του ΑΔΜΗΕ Α.Ε. και από Ευρωπαϊκούς πόρους (Ταμείο Ανάκαμψης και Ανθεκτικότητας).

Το συγχρηματοδοτούμενο έργο έχει υπαχθεί με το ΦΕΚ Δ΄494/04.08.2022 του Υπουργικού Συμβουλίου, στο άρθρο 7ΑΑ του Κώδικα Αναγκαστικών Απαλλοτριώσεων (ΚΑΑ) ν.2882/2001 και χαρακτηρίζεται ως γενικότερης σημασίας για την «οικονομία της χώρας», την «βελτίωση των υποδομών» και την «περιφερειακή ανάπτυξη».

Η εγχώρια αναπτυξιακή πολιτική των ΑΠΕ (αναθεωρημένο Εθνικό σχέδιο για την Ενέργεια και το κλίμα -ΕΣΕΚ), που συμπεριλαμβάνει την «πράσινη ενεργειακή παραγωγή», τα «ασταθή πνευματικά συστήματα» της Αιολικής Ενέργειας και των φωτοβολταϊκών, αλλά και άλλες μεθόδους παραγωγής, όπως τους αντλισιοταμιευτήρες, το «πράσινο υδρογόνο», την βιομάζα και μελλοντικά τους μικρούς αρθρωτούς πυρηνικούς αντιδραστήρες, δεν θα πραγματώνονταν, χωρίς αφενός τον σχεδιασμό των νέων ηλεκτρικών διασυνδέσεων αλλά και της αποθήκευσης, της παραγόμενης από αυτά Ενέργειας.

Στόχος του νέου ΕΣΕΚ, είναι η παραγωγή από ΑΠΕ να φθάσει τα 23GW, έως το 2030, με διείσδυση έως 80% στο ηλεκτροπαραγωγικό μίγμα. Συνεπώς, η περαιτέρω ανάπτυξη των ΑΠΕ, με Αιολικά, Υπεράκτια Αιολικά, φωτοβολταϊκά, Αντλισιοταμιευτήρες και «Κοιλάδες Υδρογόνου», είναι τα mega project, που με τις ηλεκτρικές διασυνδέσεις της υπερυψηλής τάσης των 400kv και των 1000kv, να διασχίζουν όλη την χώρα, είναι η προτεραιότητα της εφαρμοζόμενης αυτοαποκαλούμενης «Εθνικής Πράσινης πολιτικής».

Η Εθνική στρατηγική για την Ενέργεια, φυσικά είναι μέρος αφενός της Ευρωπαϊκής πολιτικής για την Ενέργεια «Πράσινη συμφωνία», για την μείωση των ρύπων και την κλιματική αλλαγή, αλλά και τμήμα της γεωστρατηγικής σημασίας της θέσης της χώρας ως προς την παραγωγή αλλά και την μεταφορά της ενέργειας από Αίγυπτο προς Ευρώπη (αγωγός GREGY), Ελλάδα – Κύπρο – Ισραήλ (αγωγός INTERCONECTOR), των Παγκόσμιων Κυριαρχικών δυνάμεων στην διεθνοποιημένη πολιτική για την ενέργεια (COP 28, Σύνοδος για την Ενέργεια, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Δεκέμβριος 2023).

Τα έργα «απαιτούν» θυσίες...

Αγνοώντας επιδεικτικά η Παγκόσμια Κυριαρχία και η πολιτικοοικονομική ελίτ που κυβερνά την χώρα τα ανθρωπογενή αίτια της Κλιματικής κρίσης, που έχουν ως πυλώνες την υπέρμετρη βιομηχανική και Βιοτεχνολογική

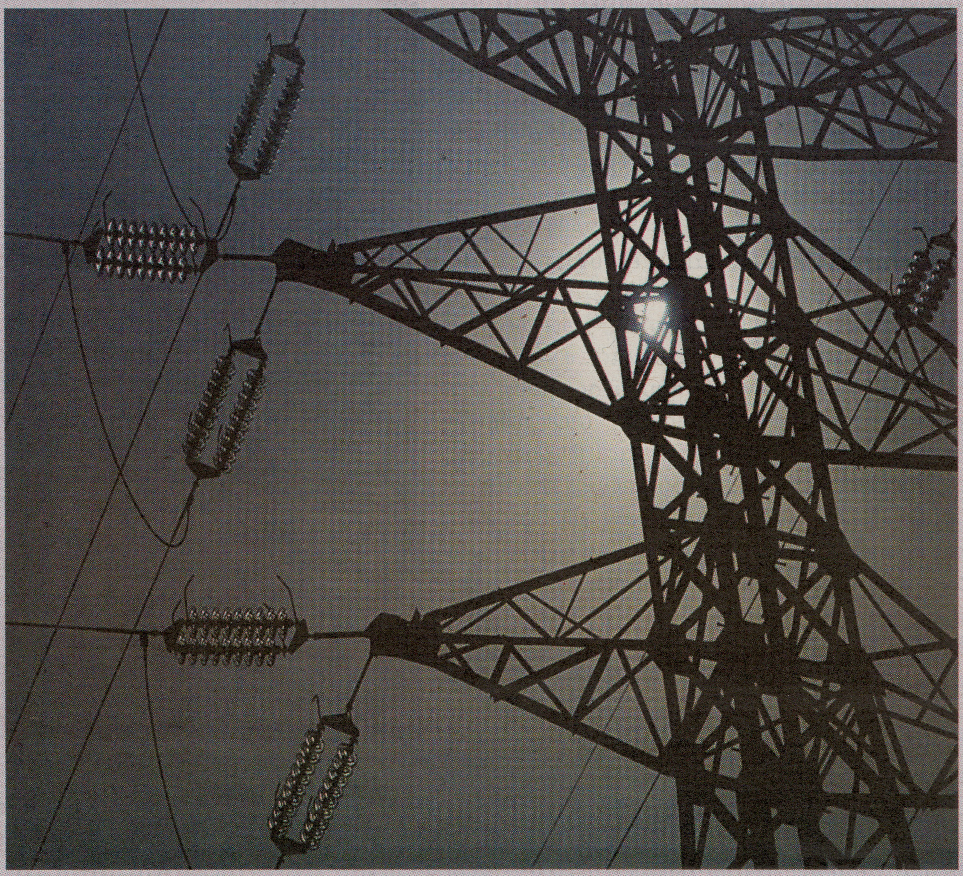

ανάπτυξη, τον υπερτουρισμό, την αλόγιστη εντατικοποίηση της χημικής γεωργίας και την Αστικοποίηση ακόμα και της υπαίθρου, αποφυσικοποιώντας κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής και καταστρέφοντας και αλλοιώνοντας ανεπανόρθωτα τα Φυσικά Οικοσυστήματα, στήνουν συστηματικά το αφήγημα της «Πράσινης Βιώσιμης Ανάπτυξης». Μιας ανάπτυξης που στον ορίζοντα της δεν περιέχει βουνά, θάλασσες, ποτάμια και τις παραδοσιακές ανθρώπινες κοινότητες της υπαίθρου.

Κανονικοποιώντας την λεηλασία της Φύσης και των Ανθρώπινων οικοσυστημάτων, αναπαράγει το αφήγημά της, η πολιτικοοικονομική μαφία που κυβερνά, δίνοντας «εθνική σημασία» στα έργα υλοποίησης των ΑΠΕ και των Ηλεκτρικών διασυνδέσεων, ενώ καταστρέφει ανεπανόρθωτα τον φυσικό πλούτο της χώρας, εξαντλώντας τους φυσικούς πόρους και καταδικάζοντας τις κοινωνίες της υπαίθρου σε αφανισμό.

Οι δυσμενείς επιπτώσεις της Υπερυψηλής τάσης στην Υγεία των Ανθρώπων (παιδικές Λευχαιμίες, νευρολογικά νοσήματα και αυτοάνοσα), όπως αποτυπώνονται από πλήθος μελετών της διεθνούς επιστημονικής κοινότητας σε άπειρα συνέδρια, ημερίδες και μελέτες, για την θανατηφόρα επέκταση και διάδοση των «EMF-RF» συχνοτήτων (μη Ιονίζουσες Ακτινοβολίες), δύσκολα παρακάμπτουν το δίκαιο του 1950 στην Ελλάδα, που αναχρονιστικά προτεραιοποιεί τον εξηλεκτρισμό της χώρας σήμερα, με διαδικασίες τέτοιες,

---

Ο «εντιμότατος» και η κινίνη

Πριν από σχεδόν εκατό χρόνια, το 1930, μπάρμπας του Κούλη, ο Ελ. Βενιζέλος, Πρωθυπουργός τότε, γνωστός για το «ιδιώνυμο» και το κυνήγι ενάντια στους κομμουνιστές και αναρχικούς αλλά και τις εκτεταμένες πελατειακές σχέσεις που ανέπτυσσε, κατηγορήθηκε για διαφθορά της κυβέρνησής του. Περίεργο; Όχι. Σπάνιο; Επίσης όχι. Άλλωστε Κράτος, έγκλημα και συγκάλυψη πάνε πακέτο.

Ας δούμε, όμως, μια περίπτωση που έχει ενδιαφέρον: Η ελονοσία ήταν μια ασθένεια που μάστιζε τότε την ελλαδική επικράτεια και το ελληνικό κράτος ανέλαβε την διανομή της κινίνης, μιας φαρμακευτικής δραστικής ουσίας, κατάλληλης για την αντιμετώπισή της. Κρατικό μονοπώλιο, λοιπόν...

Τότε, υπό την εποπτεία του γενικού διευθυντή του Γενικού Χημείου του Κράτους, Ε. Γαλόπουλου, η κινίνη αντικαθίστατο στα χάπια με αλεύρι. Ο Γαλόπουλος, κολλητός του Βενιζέλου και «δεξί του χέρι», κατηγορήθηκε για το συγκεκριμένο έγκλημα που αφορούσε τη δημόσια υγεία. Τον Οκτώβριο του '30, ο στρατός, μετά από αναλύσεις, ανακάλυψε την κομπίνα και ενημέρωσε την πολιτική εξουσία. Ενόσω διεξαγόταν έρευνα για το συγκεκριμένο θέμα, ξαφνικά ο Γαλόπουλος ανακάλυψε, ο ίδιος προσωπικά, λογιστικό σφάλμα στον υπολογισμό του ψωμιού. Τυχαίο; Δεν νομίζουμε... Επικοινωνιακά επιτελεία υπήρχαν πάντα...

Ο κολλητός Βενιζέλος βγαίνει και λέει: *«Εις τον κ. Γαλόπουλον πρέπει να έχετε απόλυτον εμπιστοσύνην,*

που δεν λαμβάνουν υπ' όψη την υγεία των προσβαλλόμενων, από τα ενισχυμένα δίκτυα των 400kv, ανθρώπων, αλλά και έμβιων όντων καταδικάζοντας σε αργό θάνατο ό,τι οργανικό σε ακτίνα δεκάδων μέτρων.

Η απουσία ενημέρωσης σε τοπικό και εθνικό επίπεδο των σχεδιασμών και επιπτώσεων, όπως και η απουσία διαβούλευσης των αρμόδιων Υπουργείων, του ΑΔΜΗΕ και των Περιφερειακών παραγόντων (Δήμοι – Περιφέρειες), με τους θιγόμενους που, «εν μια νυκτί», θα λεηλατηθούν και θα καταδικασθούν σε θάνατο, δεν είναι άτοπο για ένα σύστημα που «πατά επί πτωμάτων», θάβει και «μπαζώνει», για την ανάπτυξη των υποδομών, που εξυπηρετούν ένα «κλειστό κύκλωμα» επιχειρηματιών και αναδόχων και που ουσιαστικά διευκολύνει και υπηρετεί την Διεθνή των «αρπακτικών» της Ενέργειας, επιτρέποντας την συσσώρευση πλούτου μέσα από την συστηματική λεηλασία Φύσης και Ανθρώπων για την ανακατανομή της Γεωστρατηγικής Ισχύος στο πεδίο των πολεμικών και οικονομικών συγκρούσεων.

Ως Κορινθιακός SOS, δίνουμε την ύστατη μάχη εδώ και δυο χρόνια, ενάντια στην θεσμική εγκληματική αδιαφορία για την Φύση και τις ανθρώπινες ζωές, τόσο για τα Δίκτυα της υπερυψηλής τάσης, όσο και την εγκατάσταση ΑΠΕ στα Γεράνεια και ευρύτερα στην Κορινθία, θεωρώντας ότι η Αντίσταση είναι καθήκον. Δυστυχώς, σχεδόν όλοι οι θεσμικοί παράγοντες, στους Δήμους και την Περιφέρεια, είναι εχθρικοί έως αδιάφοροι στην διαφαινόμενη καταδίκη σε θάνατο και τις ασθένειες συμπολιτών μας, με προεξέχοντες τους Δήμους Λουτρακίου – Αγ. Θεοδώρων και Κορίνθου, γνωρίζοντας ότι οι πυλώνες και τα καλώδια των 400kv περνάνε πάνω από σπίτια, γηροκομεία και κοντά σε σχολεία και παιδότοπους.

Αρνούμενοι να γίνουμε «Ιφιγένειες», για χάρη της ανάπτυξης των ΑΠΕ, θύματα στις γραμμές ηλεκτροδότησης, για να προστεθούμε στους 57 γνωστούς και πόσους άγνωστους των Τεμπών, στον μακρύ κατάλογο θυμάτων μιας διαχρονικά ανάλγητης πολιτικής εξουσίας και σήμερα πολιτικοοικονομικής μαφίας που κυβερνά την χώρα, συνεχίζουμε τον αγώνα ενάντια στις «Γραμμές του θανάτου».

Φλεβάρης 2025

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ SOS

διότι είναι ο μόνος ειδικός εις τα ζητήματα αυτά. Πρόκειται, εξάλλου, περί υπαλλήλου εξαιρετικής τιμιότητος, τον οποίον γνωρίζω προσωπικώς από εικοσαετίας». Ανακοινώνει, λοιπόν, ότι λόγω του Γαλόπουλου η τιμή του ψωμιού θα μειωθεί κατά λεπτά την οκά.

Παρά τα επικοινωνιακά τερτίπια, ο Γαλόπουλος θα προφυλακιστεί για ένα διάστημα, αλλά μέσω των δικαστικών μεθοδεύσεων που ακολούθησαν, τελικά θα απαλλαγεί λόγω αμφιβολιών...

Και η λέξη ***«εντιμότατος»*** θα μεταβληθεί σε αντικυβερνητικό σύνθημα για μεγάλο διάστημα.

Κάθε ομοιότητα με τη σημερινή πραγματικότητα δεν είναι συμπτωματική...

... Αποτελεί σύμπτωμα των καιρών!...

Αγαπητέ Βλαντιμίρ Ίλιτς!

Ζητώ να συναντηθώ μαζί σας για να μιλήσουμε για ένα πολύ σοβαρό ζήτημα – τον «Κόκκινο Τρόμο».

Είμαι βέβαιος ότι εσύ ο ίδιος το έχεις σκεφτεί πολύ το ζήτημα αυτό και δεν έχεις αποφανθεί επ' αυτού επιπόλαια, αλλά παρ' όλα αυτά τολμώ να σου πω ποια είναι η στάση μου απέναντι στον Τρόμο, έπειτα από όλα όσα έχω ζήσει και από όλα όσα έχω σκεφτεί σχετικά με αυτόν, ως λάτρης της Ρωσίας και της επανάστασης.

Η οργή που προκλήθηκε στις τάξεις των συντρόφων σου μετά την απόπειρα κατά της ζωής σου και τη δολοφονία του Ουρίτσκι είναι αρκετά κατανοητή. Και, όπως θα περίμενε κάποιος από την πλειονότητα των ανθρώπων που γνωρίζουν ελάχιστα και σκέφτονται ελάχιστα πάνω σε τέτοια θέματα, αναπόφευκτα συζήτησαν για το παρελθόν και σκέφτηκαν να προσφύγουν σε εκδικητικό Τρόμο.

Αλλά αυτό που είναι κατανοητό για την πλειονότητα των ανθρώπων είναι ασυγχώρητο για τους «ηγέτες» του κόμματός σου. Τα καλέσματά τους για μαζικό Κόκκινο Τρόμο· οι διαταγές τους για αρπαγές ανθρώπων και κράτησής τους ως ομήρων· οι μαζικοί πυροβολισμοί ανθρώπων που κρατούνταν στις φυλακές ειδικά για αυτόν τον σκοπό – αδιάκριτη και τυφλή εκδίκηση... Αυτό δεν είναι αντάξιο των ηγετών της κοινωνικής επανάστασης...

Όλοι οι πολιτικοί άρχοντες, όλοι όσοι έχουν ανέλθει στην κορυφή του επαναστατικού κύματος, πρέπει να γνωρίζουν ότι καθημερινά, διαρκώς, διατρέχουν τον κίνδυνο να πέσουν θύματα πολιτικής δολοφονίας – αυτή η πιθανότητα είναι τόσο χαρακτηριστική μέσα στη ζωή τους, όσο είναι ο κίνδυνος θανάτου για έναν χειριστή ατμομηχανής. Έχεις ζήσει στο εξωτερικό και ξέρεις, φυσικά, πόσο ήρεμα το αντιμετωπίζουν αυτό οι πολιτικοί. Στην Αμερική, μέσα στον πυρετό του πάθους, είναι ο τρόπος με τον οποίον ζουν όλοι οι ηγέτες των μεγάλων κομμάτων.

[...]

Το 1794, όπως σίγουρα γνωρίζεις, οι τρομοκράτες της Επιτροπής Κοινής Σωτηρίας αποδείχτηκαν ότι ήταν οι νεκροθάφτες της Επανάστασης του λαού.

Δεν ξέρω αν, μέσα στις αγωνίες της κομματικής ζωής, μπόρεσες να εξοικειωθείς με τα νέα έργα γύρω από τη Μεγάλη Γαλλική Επανάσταση· αλλά αυτά είναι τα γεγονότα, όπως φαίνονται τώρα. Η δύναμη της λαϊκής επανάστασης, που ξεκίνησε στις 31 Μαΐου 1793, αποτελούνταν από Οργανώσεις στις μεγάλες πόλεις και Λαϊκές Συνελεύσεις στις επαρχίες – τα ίδια «Σοβιέτ» λ.χ., και εκπρόσωποι τους ήταν η Επιτροπή Κοινής Σωτηρίας και ιδιαίτερα η Παρισινή Κομμούνα.

Αλλά δίπλα σε αυτήν την επαναστατική και εν μέρει δημιουργική δύναμη [στμ. με προοπτική να οικοδομήσει πράγματα], εμφανίστηκε μια άλλη δύναμη – μια αστυνομική δύναμη, στο πρόσωπο της Επιτροπής Κοινής Σωτηρίας και των αστυνομικών της τμημάτων μέσα σε όλες τις επιτροπές. Και αυτή η αστυνομική δύναμη, τρομερά ενισχυμένη όταν άρχισε ο Τρόμος, έφαγε πρώτα τις Συνελεύσεις, μετά έφαγε την Κομμούνα και μετά την Επιτροπή Κοινής Σωτηρίας. Έσπρωξε την Επιτροπή σε άκρατο Τρόμο, σε όλες τις φρικαλεότητες που συνέβησαν στις επαρχίες· αποσύνθεσε τις Συνελεύσεις, μετατρέποντάς τες από όργανα της Επανάστασης σε όργανα απόλυτης αστυνομικής

Η αστυνομία δεν μπορεί να είναι ο οικοδόμος μιας νέας ζωής

(Γράμμα του Κροπότκιν προς τον Λένιν με ημερομηνία 17 Σεπτεμβρίου 1918)

εξουσίας και τις επάνδρωσε με τα χειρότερα στοιχεία. Και τον Ιούλιο του 1794, η αστική τάξη, εκμεταλλευόμενη το γεγονός ότι ο λαός, αηδιασμένος από το αίμα, είχε απομακρυνθεί από τους Ιακωβίνους, όπως και από το γεγονός ότι η Κομμούνα είχε καταστραφεί από τρομοκράτες, και ότι τα τμήματα είχαν πλημμυρίσει από τιποτένια στοιχεία, προχώρησε σε πραξικόπημα υπέρ του αστικού κόμματος των Γιρονδίνων.

[...]

Χωρίς να συνειδητοποιούν τι κάνουν, οι τρομοκράτες σύντροφοί σας ετοιμάζουν το ίδιο πράγμα στη Σοβιετική Δημοκρατία.

Ο ρωσικός λαός έχει ένα μεγάλο απόθεμα δημιουργικών δυνάμεων με προοπτική οικοδόμησης. Και μόλις αυτές οι δυνάμεις άρχισαν να βασίζουν τη ζωή πάνω σε νέες, σοσιαλιστικές αρχές στη μέση της τρομερής καταστροφής που επέφερε ο πόλεμος και η επανάσταση, τα καθήκοντα της αστυνομικής έρευνας, που τους τα εμπιστεύτηκε ο Τρόμος, άρχισαν το αποσυνθετικό, χωρίς να βρίσκει αντίσταση έργο τους, παραλύοντας κάθε οικοδόμηση [στμ. εννοεί για το χτίσιμο του μέλλοντος] και φέρνοντας στο τοποθετώντας σε θέσεις εξουσίας ανθρώπους εντελώς ανίκανους. Η αστυνομία δεν μπορεί να είναι ο οικοδόμος μιας νέας ζωής, και εν τω μεταξύ, μετατρέπεται πλέον σε εξουσία σε κάθε πόλη και σε κάθε χωριό.

Πού οδηγεί αυτό τη Ρωσία; Στην πιο μοχθηρή αντίδραση...

Το να εγκαινιάσεις την εποχή του Κόκκινου Τρόμου σημαίνει να αναγνωρίσεις την ανικανότητα της επανάστασης να προχωρήσει περισσότερο στο μονοπάτι που έχει χαράξει η ίδια...

Πηγή:

https://theanarchistlibrary.org/library/petr-kropotkin-the-police-cannot-be-the-builders-of-a-new-life

μετάφραση-απόδοση Π.

ΚΑΘΕ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΟΣ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ...

«Δεν είναι υπερβολικό να πούμε πως ακόμα και το γεγονός μιας μερικής μείωσης της χρησιμότητας, μια ατροφία ή ένας εκφυλισμός, μια απώλεια νοήματος και σκοπιμότητας -κοντολογίς ο θάνατος- ανήκει στις προϋποθέσεις της πραγματικής προόδου, που πάντοτε εμφανίζεται με τη μορφή μιας θέλησης και μιας πορείας προς τη μεγαλύτερη δύναμη και που πάντοτε διεκπεραιώνεται σε βάρος των πολυάριθμων μικρότερων δυνάμεων. Το μέγεθος ενός «προχωρήματος» μπορεί ακόμα να υπολογιστεί από το σύνολο των θυσιών που απαιτήθηκαν για την επίτευξή του. Η ανθρωπότητα θυσιαζόμενη μαζικά για την ευημερία ενός και μόνο είδους δυνατότερων ανθρώπων – αυτό θα ήταν ένα προχώρημα.»

Φ. Νίτσε

Στη *Γενεαλογία της Ηθικής*, ο **Νίτσε**, δίνει ένα συντριπτικό πλήγμα στις αναδυόμενες φιλοσοφικές σχολές της κραταιάς Ευρώπης, που είναι βαθιά επηρεασμένες από τις ποικίλες εκδοχές της χριστιανικής θρησκείας. Κάθε εναντίωση στην πηγαία δύναμη, στη δράση των ευγενών, είναι μια αντίδραση, μια μνησικακία και στο τέλος-τέλος τίποτα περισσότερο από επιθυμία για δύναμη. Απενοχοποιημένοι οι ισχυροί, δεν χρειάζεται να φορούν την προβιά του αμνού του Θεού και να τιθασεύουν την θέλησή τους για περισσότερη δύναμη ή να κρύβουν την απόλαυση που αντλούν από την άσκηση της, η οποία υποτίθεται ότι είναι και το πεπρωμένο της ιστορικής εξέλιξης.

Οι φιλόδοξοι ανίσχυροι μπορούν να βρουν «παρηγοριά» καλλιεργώντας και ικανοποιώντας τα εγωικά τους θέλω, παλεύοντας ως άτομα και ξεπερνώντας τους κοινωνικούς περιορισμούς, όσο το επιτρέπει η δύναμη τους.

Σε αυτό το μικρό σχόλιο δεν προσπαθούμε να μεταφέρουμε, τι ακριβώς θέλει να πει ο μεγάλος διανοητής, κάτι που μπορεί να δει κάποιος διαβάζοντας τον ίδιο, αλλά να αναδείξουμε ποιες δυναμικές εγκλωβίζει και ποιες απελευθερώνει. Οι ***αυτοκρατορίες της Ευρώπης***, που έχουν πολεμήσει ανελέητα μεταξύ τους και κατάφεραν να κατακτήσουν τον κόσμο, ασφαλώς δεν χρειάζονται τον Νίτσε για να κατανοήσουν την ***αυταξία της Θέλησης*** για συσσώρευση και αύξηση της Δύναμης τους. Ουκ ολίγοι διανοούμενοι και φιλόσοφοι-αυλικοί, από την αρχαιότητα έχουν εκθειάσει τα θέλγητρα της. Γνωρίζουν καλά και θαυμάζουν τις τεχνικές κοινωνικού κατακερματισμού και αναπροσαρμογής, καθώς και συμμόρφωσης ή εξόντωσης –αντικατάστασης με νεοφερμένους υπηκόους, από την εξουσία που ασκούν στις αποικίες τους, τους τελευταίους πέντε αιώνες.

Δεν συμβαίνει το ίδιο με τα ζωηρά πνεύματα της εποχής, συνήθως ευαισθητοποιημένοι γόνοι των ελίτ, που κινδυνεύουν να διολισθήσουν προς τον μηδενισμό, να ασπαστούν εξισωτικές ιδεολογίες όπως ο σοσιαλισμός, ο κομμουνισμός, ο αναρχισμός ακόμη και η δημοκρατία. Εξελίσσοντας το έργο του **Στίρνερ**, «*Ο Μοναδικός και το Δίκιο του*» προτάσσει μια σύγχρονη κοσμοθεωρία, που θα ορίζει τους κανόνες στις μαζικές κοινωνίες τύπου Βαβέλ, που στο εξής θα αντικαταστήσουν τον παλιό κόσμο.

Ο ΕΘΝΙΚΟΣ ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

«Είναι φοβερό να οδηγεί κανείς αυτό τον υπέροχο ειρηνόφιλο λαό στον πόλεμο, στον τρομερότερο και καταστροφικότερο από όλους τους πολέμους, όπου φαίνεται να κινδυνεύει κι αυτός ο ίδιος ο πολιτισμός μας. Το δίκαιο όμως είναι πολυτιμότερο από την ειρήνη και θα πολεμήσουμε για τα πράγματα που είχαμε πάντα βαθιά μέσα στην καρδιά μας, για τη δημοκρατία, για το δικαίωμα εκείνων που υπέκυψαν στην εξουσία της δύναμης να έχουν μια φωνή με τις δικές τους κυβερνήσεις, για τα δικαιώματα και την ελευθερία των μικρών εθνών, για μια παγκόσμια κυριαρχία του δίκιου από μια συμφωνία ελεύθερων λαών που θα φέρει την ειρήνη και την ασφάλεια σε όλα τα έθνη και θα κάνει όλο τον κόσμο επιτέλους ελεύθερο».

Από την ομιλία του Ουίλσον
με την οποία ζητούσε την κήρυξη του πολέμου

Με τη λήξη του ***Α΄ Παγκοσμίου πολέμου*** ξεκινά μια αναδιάταξη της παγκόσμιας κυριαρχικής οργάνωσης. Πρώην δυτικές αποικίες αναστατώνονται και άλλες παρηκμασμένες αυτοκρατορίες διαλύονται, ενώ οι λαοί βρίσκουν ένα παράθυρο από τον ευρωπαϊκό εμφύλιο και διεκδικούν την ελευθερία τους στα πλαίσια του έθνους κράτους. Μια εθνοκαθαρκτική διεργασία ξεκινά σε πολλές περιοχές του πλανήτη, με ποτάμια αίματος να επικυρώνουν τα νέα σύνορα που χαράσσονται, όχι πια ανάμεσα σε αυτοκρατορίες, αλλά σε έθνη κράτη.

Με μάσκες αερίου στα χαρακώματα του λεγόμενου Μεγάλου Πολέμου, όπως ονομάστηκε πριν ξεσπάσει η Δεύτερη Μεγάλη Ανθρωποσφαγή

Μόλις πριν έναν αιώνα και πριν την ιταλική και ελληνική επανάσταση δεν υπήρχαν έθνη αλλά εθνότητες. Το μοντέλο έχει δοκιμαστεί με διστακτικότητα, αλλά αποτελεσματικά σε βάρος των Οθωμανών τις προηγούμενες δεκαετίες. Όλες οι διάσπαρτες εθνοτικές, θρησκευτικές, γλωσσικές αλλά και μικτές κοινότητες, που συχνά δεν ενδιαφέρονται ποιες είναι οι ρίζες τους, στα πλαίσια μιας αυτοκρατορίας αξιοποιούνται προς εκμετάλλευση. Όσο πληρώνουν τους φόρους τους και δεν επαναστατούν ενάντια στην κεντρική εξουσία, δέχονται τρόπον τινά την «προστασία» της από διαθρησκευτικές, διαφυλετικές ή διασυνοριακές διενέξεις.

Στα πλαίσια του έθνους κράτους προκρίνονται η εθνοκάθαρση, αλλά και η θρησκευτική και φυλετική μισαλλοδοξία. Σημαίνοντα ρόλο σε αυτές τις εξελίξεις διαδραματίζει η βιομηχανική πρόοδος, που ελέγχεται από το μεγάλο κεφάλαιο και στην οποία κυρίαρχη θέση κατέχει η πολεμική βιομηχανία, με καθοριστικό ρόλο στην διάνοιξη και προστασία νέων αγορών και εδαφικών κτήσεων.

Ο μεσοπόλεμος είναι μια περίοδος, που η βιομηχανία του πολέμου διογκώνεται και έκτοτε συνεπικουρούμενη από την εξέλιξη της τεχνολογίας αναπτύσσονται παράλληλα με γεωμετρική πρόοδο. Η ***λήξη και του Β΄ Παγκόσμιου πολέμου***, όπως ονομάστηκε γιατί στην πραγματικότητα και πάλι επρόκειτο για έναν ενδοευρωπαϊκό πόλεμο που με την συμμετοχή των Ιαπώνων και των δυτικών αποικιών επεκτάθηκε παγκόσμια, επέτεινε ακόμη περισσότερο τις εθνικές εξελίξεις. Βρίσκει καταρχάς την Ευρώπη κατεστραμμένη και διαιρεμένη ανάμεσα στην Αμερική και τη Ρωσία.

Οι μέχρι πρότινος αποικιακές χώρες της Ευρώπης βρίσκονται υπό την πίεση αντιαποικιακών λαϊκών κινημάτων και εθνικοαπελευθερωτικών αγώνων και σταδιακά χάνουν τις κτήσεις τους. Εξαρτημένα, τα κράτη τους, από την αμερικανική βοήθεια για την ανοικοδόμηση και την άμυνα τους (σχέδιο Μάρσαλ), υποχρεώνονται να παραχωρήσουν τις περιοχές που έλεγχαν στην αμερικάνικη επιρροή, ενώ η εκμετάλλευσή τους συνεχίζεται μοντέρνα στα πλαίσια πολυεθνικών επιχειρήσεων, όπου και εκεί ηγεμονεύουν τα αμερικανικά κρατικά και ιδιωτικά συμφέροντα.

Η «Μάχη του Στάλινγκραντ», μια σειρά πολεμικών συγκρούσεων μεταξύ Γερμανών και Σοβιετικών, που έλαβαν χώρα από τις 23 Αυγούστου 1942 έως τις 2 Φεβρουαρίου 1943 στα περίχωρα και στο κέντρο της πόλης του Στάλινγκραντ (νυν Βόλγκογκραντ). Η μεγαλύτερη και φονικότερη μάχη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και της παγκόσμιας ιστορίας γενικότερα. Υπολογίζεται ότι πάνω από 1.500.000 άνθρωποι (στρατιώτες και άμαχοι) έχασαν τη ζωή τους.

Αυτό που φαίνεται να σώζει τα ευρωπαϊκά κράτη από περαιτέρω υποβάθμιση είναι η γειτνίαση τους με το ανατολικό μπλοκ και ο κίνδυνος να προσηλυτιστούν από τον κομμουνισμό, λόγω των γενικευμένων κοινωνικών παροχών που κάνει η σοβιετική ένωση στους υπηκόους της.

Το αντίδοτο στην σοβιετική απειλή είναι ο μαζικός εκδημοκρατισμός που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει γενίκευση του δικαιώματος συμμετοχής στις εκλογές, κράτος πρόνοιας, «ισονομία», και ίσες-αξιοκρατικές ευκαιρίες κοινωνικής αναρρίχησης. Κάπως έτσι, η Ευρώπη μετατρέπεται για μισό σχεδόν αιώνα έως και τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας σε σύμβολο ειρήνης, ευημερίας και δημοκρατικών ελευθεριών, που ολοφάνερα κάνει και την ίδια την Αμερική να δυσανασχετεί. Δεν συμβαίνει, βέβαια, το ίδιο στη νότια Ευρώπη, με εξαίρεση την Ιταλία, η οποία ανήκει στο στενό πυρήνα της δυτικής ιδεολογικοπολιτικής κυριαρχίας.

Εκεί, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Ελλάδα και η Τουρκία βρίσκονται μονίμως σε ένα εμφυλιοπολεμικό κλίμα έκτακτης ανάγκης, ενώ η βόρεια Αφρική, όπου ακόμη και κατά τη διάρκεια της κυριαρχίας των Οθωμανών επικρατούσε ο ισλαμικός παναραβισμός, τώρα τεμαχισμένη σε ανεξάρτητες κρατικές οντότητες, βρίσκεται μπροστά σε μια νέα πρωτοφανή πραγματικότητα, αντιμέτωπη με ένα προκεχωρημένο φυλάκιο της δύσης, το νεοσύστατο κράτος του Ισραήλ.

Αλλά και σε όλο τον πλανήτη τα πράγματα δεν πηγαίνουν καλύτερα.

Οι προσδοκίες για ελευθερία και για να τερματιστεί, επιτέλους, η ανελέητη εκμετάλλευση των ευρωπαϊκών σκοντάφτουν τώρα στο σιδηρούν παραπέτασμα, που ξεκινά από την κεντρική Ευρώπη και διαχέεται παντού. Εδώ για άλλη μια φορά αναδεικνύεται, ότι οι δυνάμεις της Δύσης, όπως συνηθίστηκε να αποκαλούνται και που πρωτοστάτησαν στην καπιταλιστική ανάπλαση του κόσμου και παρά τον αδυσώπητο ολοκληρωτικό πόλεμο που διεξήγαγαν μεταξύ τους, διατηρούν έναν συνεκτικό ιδεολογικό πυρήνα συγγένειας, ο οποίος βασίζεται στην δύναμη, την κοσμοθέαση και την φυλή και διασφαλίζει, παρά τις αντιθέσεις τους, την κυριαρχία τους στον πλανήτη.

Ας δούμε, όμως, τι συμβαίνει με την εθνική παλιγγενεσία που συντελείται παγκόσμια.

Η ευρωστία των εθνών κρατών, τα οποία προκύπτουν από την κυριαρχική ανακατανομή ισχύος, είναι εξ αρχής υπονομευμένη, αφού άλλοι είναι αυτοί που ορίζουν και νομιμοποιούν τα σύνορά τους. Τα σύνορα αυτά, συνήθως εσκεμμένα, αλλά και τεχνητά ούτως ή άλλως, είθισται να εμπεριέχουν εδάφη και εθνότητες, που κάλλιστα θα μπορούσαν να αποτελούν τα ίδια μιαν άλλη εδαφική επικράτεια. Ή θα νομιμοποιούνταν να βρίσκονται σε μια γειτονική επικράτεια ενός πιο συγγενικού κράτους.

Η οικονομία τους είναι υποθηκευμένη από το μεταπρατικό κεφάλαιο, το οποίο προσανατολίζει την παραγωγική τους ανάπτυξη σε εκείνες τις δραστηριότητες που απορροφούν τον πλούτο τους και τον μεταβιβάζουν στα παγκόσμια μητροπολιτικά κέντρα. Όταν, πάλι, συσσωρεύεται ένα ικανό τοπικό κρατικό ή και ιδιωτικό κεφάλαιο, ώστε να δημιουργηθεί εγχώρια ανάπτυξη, αν αυτή δεν συμπίπτει με τον καταμερισμό που επιφύλαξαν οι παγκόσμιες οικονομικές δυνάμεις για αυτή τη χώρα, προκύπτουν νέα προβλήματα, ίσως χειρότερα κι από τη φτώχεια.

Εθνοσωτήριες, εθνοσοσιαλιστικές ή και φιλελεύθερες επαναλαμβανόμενες δικτατορίες είναι συχνά το τίμημα της εθνικής ανεξαρτησίας, όταν τα πράγματα δεν χειροτερεύουν είτε με εμφύλιες διενέξεις, είτε με επίκληση ή πρόκληση εθνικών συγκρούσεων με γειτονικά ανταγωνιστικά κράτη. Η εδαφική τους ακεραιότητα, η εσωτερική τους σταθερότητα και η όποια δυνατότητα ανάπτυξης τους εξαρτάται από έξωθεν στρατιωτική και οικονομική βοήθεια, που τα υπονομεύει ακόμη περισσότερο. Και αλίμονο για αυτά, αν τολμήσουν να αντιταχθούν σε κάποια από τις μεγάλες δυνάμεις, που τα εκμεταλλεύονται.

Γιατί οι δυνάμεις αυτές φροντίζουν να εκπαιδεύουν και να χρηματοδοτούν τις διανοητικές, στρατιωτικές, οικονομικές και γραφειοκρατικές ελίτ, που θα δρομολογήσουν τα κοινωνικά ήθη και στην κρίσιμη περίσταση θα κάνουν αυτό που αξιώνουν οι ευεργέτες τους.

«Τα έθνη της Ευρώπης μετέβαλαν την ισορροπία των δυνάμεων σε μια κούρσα εξοπλισμών, χωρίς να καταλαβαίνουν ότι η σύγχρονη τεχνολογία και η μαζική στρατολόγηση είχαν κάνει έναν γενικό πόλεμο τη μεγαλύτερη απειλή για την ασφάλεια τους και για τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό στο σύνολο του.»

Χ. Κίσιντζερ, Διπλωματία

Για την Αμερική τα πράγματα ήταν απλά.
Γνωρίζοντας της προγόνους της και αφού έλεγξε την επικράτεια της, χωρίς να κινδυνεύει από μια εξωτερική επίθεση, μπορούσε να τους αφήσει να φαγωθούν μεταξύ τους και να επεμβαίνει στο πλευρό της συγγενούς ναυτικής δύναμης, της Αγγλίας, όταν οι αντίπαλοι θα είχαν εξαντληθεί. Για την ακρίβεια να ακολουθεί την αγγλική πολιτική διαχείρισης της Ευρώπης, συμπεριλαμβάνοντας μέσα σε αυτήν και την ίδια την Αγγλία. Ένας κατακερματισμός του κόσμου σε μικρότερες μονάδες ισχύος, όπως τον συνέλαβε ο ***Γουίλσον στον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο***, μετά από την Δεύτερη Μεγάλη Ανθρωποσφαγή ήταν πλέον πραγματικότητα. Γι' αυτό και η μεγαλοψυχία, που έδειξε απέναντι στη Γερμανία μετά το 1918, δεν ήταν παρά μια παρότρυνση να επαναλάβει σαν φάρσα την ιστορία!

Η άλλη μεγάλη κερδισμένη του μεγάλου πολέμου είναι η Ρωσία. Αν ο Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος και η ήττα των τσαρικών στρατευμάτων από τα γερμανικά στάθηκε η αφετηρία της Οκτωβριανής επανάστασης, το τέλος του Β΄ βρήκε την Ρωσία να εκτείνεται από το ανατολικό Βερολίνο, ως και βόρεια της κορεατικής χερσονήσου. Η πρωτοτυπία έγκειται στο ότι για πρώτη φορά στην εξουσιαστική ιστορία, αν εξαιρέσουμε την ανάδειξη θρησκειών, όπως ο ισλαμισμός και ο χριστιανισμός, που όμως είναι διαφορετικά κοινωνικά φαινόμενα, μια αυτοκρατορία, χρησιμοποιεί μια εξισωτική υποτίθεται ιδεολογία, την σοσιαλιστική για να εξαπλωθεί και να εδραιώσει την κυριαρχία της.

Τα πράγματα, όμως, δεν είναι καθόλου ευχάριστα για τους λαούς που βρίσκονται κάτω από την δικτατορία του προλεταριάτου. Το μαρτυρούν οι επαναστάσεις, που ξέσπασαν στις περισσότερες λαϊκές δημοκρατίες της ανατολικής Ευρώπης, το μαρτυρούν μικρότερες εθνότητες, που σε λίγες μέρες βρέθηκαν από τη μια άκρη της σοβιετικής ένωσης στην άλλη, το μαρτυρούν τα ***Γκούλαγκ***.

Γερμανοί στρατιώτες παρελαύνουν μέσα από τη Βαρσοβία μετά την παράδοση της Πολωνίας.
Βαρσοβία, Πολωνία, 28-30 Σεπτεμβρίου 1939.

Όταν ο ***Μάο*** το 1951 ανατρέπει την αυτοκρατορική δυναστεία στην πολυπληθέστερη χώρα της Ασίας στο όνομα του σοσιαλισμού, ένα γεγονός που διαταράσσει τη συμφωνία της Γιάλτας, στην οποία περιλαμβανόταν η επίλυση του ελληνικού ζητήματος με το γνωστό τρόπο στην πρώτη σύγκρουση δια αντιπροσώπων Δύσης-***Σοβιετικής Ένωσης***, η αντιπαράθεση οξύνεται. Ιδρύεται το ***ΝΑΤΟ*** και αργότερα το ***σύμφωνο της Βαρσοβίας***, ενώ η εισβολή στην Κορεατική χερσόνησο σηματοδοτεί μια νέα περίοδο συγκρούσεων που έχει ως αντικείμενο ολόκληρο τον κόσμο.

Τις επόμενες δεκαετίες, δεν υπάρχει γωνιά του πλανήτη που να μην ταλανίζεται από την ιδεολογική αυτή σύγκρουση μεταξύ ιδιωτικού και κρατικού καπιταλισμού. Στο εσωτερικό της Δύσης, ως ***Μακαρθισμός*** χαρακτηρίστηκε το κυνήγι των κομμουνιστών, ενώ στην Ανατολή ο ολοκληρωτικός χαρακτήρας των κομμουνιστικών καθεστώτων μετατρέπει τις χώρες που επιβλήθηκε ο υπαρκτός σοσιαλισμός σε ιδιότυπα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Δεν υπάρχει χώρα του λεγόμενου τρίτου κόσμου, «υποανάπτυκτη» ή «αναπτυσσόμενη», που να μη βρέθηκε στη μέγγενη των δύο παγκόσμιων δυνάμεων, που ανταγωνίζονταν στρατιωτικά, πολιτικά και ιδεολογικά να αυξήσουν την επιρροή τους. Τα ένοπλα κινήματα και οι δικτατορίες γίνονται το προσφιλές μέσο, τόσο για την επέλαση του κομμουνισμού όσο και του φιλελευθερισμού. Για τους πρώτους τα πραξικοπήματα έχουν ιδεολογικό πρόκαλυμμα την υπεράσπιση της πατρίδας και την έλευση της αταξικής κοινωνίας μέσα από την υπερανάπτυξη των κρατικών δομών και για τους δεύτερους την ελευθερία της αγοράς, της έκφρασης, του έθνους και των πατροπαράδοτων αξιών που κινδυνεύουν από το ριζοσπαστισμό.

Και βεβαίως, κάθε μέσο, θεμιτό και αθέμιτο, είναι ευπρόσδεκτο για την επίτευξη της τελικής νίκης που θα λυτρώσει την ανθρωπότητα από τα δεινά της.

«...η τρίτη βιομηχανική επανάσταση, η μεγάλη άνθηση της οποίας συνέπεσε, κι όχι τυχαία, με την ωρίμανση της δυτικής μαζικής δημοκρατίας μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, κατήργησε σε μεγάλο βαθμό τα όρια μεταξύ «πολιτικής» και «στρατιωτικής» τεχνολογίας πάνω στη βάση της ηλεκτρονικής και του αυτοματισμού. Η ανάπτυξη και η χρήση προοδευμένης στρατιωτικής τεχνολογίας δεν απαιτεί διαφορετικές μεθόδους εργασίας, και συχνότερα ούτε καν διαφορετικά μηχανήματα, από ότι η πολιτική βιομηχανία, έτσι ώστε η μετάβαση από τον πολιτικό στο στρατιωτικό τομέα της οικονομίας συντελείται όλο και πιο άνετα».

Παναγιώτης Κονδύλης, *Η πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο*

Οι θεωρίες της συσσώρευσης δύναμης, πλούτου και φυλετικής ανωτερότητας δεν είναι κάτι καινούριο στην ανθρώπινη ιστορία. Ευδοκιμούν, όποτε εφευρίσκεται ένα ισχυρότερο όπλο, ή μια αποτελεσματικότερη στρατηγική τεχνική και ενσαρκώνει μια «ανώτερη» ανθρώπινη υπόσταση, δίνοντας στους νικητές το δικαίωμα «ζωής» και θανάτου απέναντι στους ηττημένους.

Πλέον, όμως, βρίσκεται μπροστά σε ένα προφανές αδιέξοδο.

Την ανάπτυξη των πυρηνικών όπλων. Η γενικευμένη χρήση τους για τη εξουδετέρωση του αντιπάλου απειλεί εξίσου νικητές και ηττημένους. Αυτός είναι και ο λόγος, που αυτή η περίοδος ονομάζεται ***ψυχρός πόλεμος***. Οι μεγάλες πυρηνικές δυνάμεις μπορούν να ξοδεύουν αμύθητα ποσά, για να κατασκευάζουν και να αποθηκεύουν χιλιάδες πυρηνικές κεφαλές, να κοκορεύονται για το πόσες φορές μπορούν να καταστρέψουν τον πλανήτη, όμως, κανείς δεν είναι τόσο τρελός, υποτίθεται, για να ξεκινήσει μια πυρηνική αναμέτρηση.

Οι πολεμικές βιομηχανίες, ωστόσο, κορωνίδα των οποίων είναι η πυρηνική τεχνολογία με δεδομένο το ότι θα πρέπει να καλύπτουν τα έξοδα τους, αποκτούν τη δική τους αυτόνομη και ανεξέλεγκτη δυναμική έναντι των άλλων επιχειρηματικών κλάδων επιρροής και εκμετάλλευσης.

Θα περίμενε κάποιος, ότι τα γνωστικά και τεχνολογικά επιτεύγματα της ανθρωπότητας και η καλλιέργεια μιας συμπεριληπτικής κοινωνικής συνείδησης θα ήταν ικανά να σταματήσουν ή έστω να μετριάσουν αυτή την αυτοκαταστροφική πορεία, που πλέον μέσω του πυρηνικού ανταγωνισμού εκλαμβάνει διαστάσεις ολοκληρωτικής καταστροφής για το ανθρώπινο είδος. Ή τουλάχιστον να τα χρησιμοποιήσει, ώστε να πραγματώσει τον «επί της γης παράδεισο», το ζητούμενο, της τόσο διαδεδομένης χριστιανικής θεωρίας στον κυρίαρχο δυτικό κόσμο.

Αντί αυτού, συνέβη ακριβώς το αντίθετο.

Ο ανταγωνισμός επεκτάθηκε σε κάθε σφαίρα των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων, άλλωστε ο εχθρός έχει πάντα και μια εσωτερική διάσταση και όταν αυτός δεν υπάρχει, όπως επιτάσσουν οι στρατηγικές δύναμης και εγρήγορσης, θα πρέπει να εφευρεθεί! Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος διεξήχθη στα χαρακώματα, τα λαγούμια που άνοιγαν οι σκαπανείς του πεζικού, προκειμένου να προστατευτούν από τις σφαίρες και τα βλήματα του πυροβολικού. Στον ***δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο*** θα χρειάζονταν καταφύγια και οχυρά ενισχυμένου οπλισμένου σκυροδέματος για να προστατέψουν τους άμαχους πληθυσμούς και τις στρατιωτικές δυνάμεις από τα βλήματα της αεροπορίας και του πυροβολικού εκείνης της εποχής.

Κατά την διάρκεια του ***Ψυχρού πολέμου*** υπόγειες υποδομές, ακόμη και εκατοντάδες μέτρα κάτω από την γη κατασκευάστηκαν για να προφυλάξουν, όχι μόνο το στρατιωτικό προσωπικό, τις τεχνολογικές και βιομηχανικές εγκαταστάσεις, τις αποθήκες όπλων και πυρομαχικών, αλλά και ένα μέρος από τους πληθυσμούς, που θα διασώζονταν από έναν πυρηνικό όλεθρο. Μοιάζει σαν κάποιοι να βάλθηκαν να κρύψουν τον ουρανό, κι αυτό ακόμη το φως του ήλιου, από τον άνθρωπο!

Και έπεται συνέχεια...

Αδάμαστη Συνείδηση

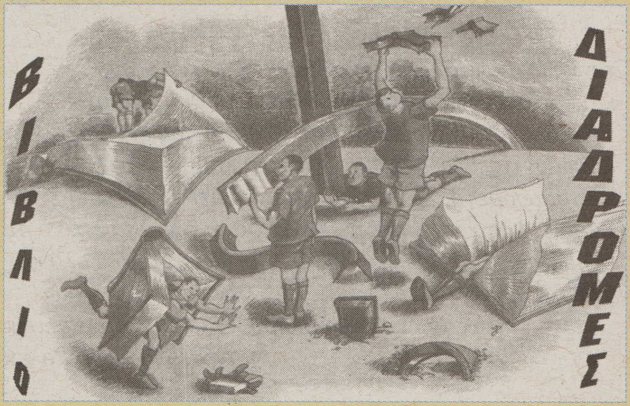

Μιχαήλ Μπακούνιν

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ

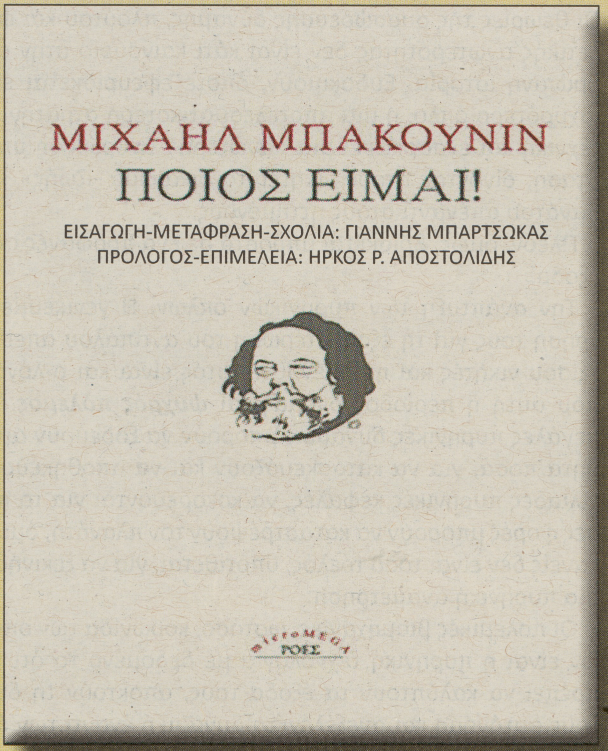
ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ
ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ!
ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΣΧΟΛΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΤΣΩΚΑΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΣ-ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΗΡΚΟΣ Ρ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
microMEGA
ΡΟΕΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ-ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΣΧΟΛΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΤΣΩΚΑΣ
ΠΡΟΛΟΓΟΣ-ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΗΡΚΟΣ Ρ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

microMEGA / ΡΟΕΣ

σελ. 111 / Φεβρουάριος 2024

Περιεχόμενα

Πρόλογος του επιμελητή 7
Εισαγωγή 19
Βιβλιογραφία 39
Συντομογραφίες 45

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ!
Ποιος είμαι! 49
Το πρόγραμμα της Αδελφότητας ... 60
Εκκλησία και Κράτος 93

Η κοινωνική επανάσταση [...] δεν θ' αποθέσει το ξίφος προτού καταστρέψει όλα τα κράτη κι όλους τους παλιούς θεσμούς –θρησκευτικούς, πολιτικούς κ' οικονομικούς– στην Ευρώπη, μα και σ' ολάκερο τον πολιτισμένο κόσμο – δεν μπορεί να ζήση, δεν μπορεί να νικήσει αλλιώς: πρέπει να κάψει.

Ο Μπακούνιν, στην καρδιά των επαναστατικών κινημάτων του αιώνα του, βασικός θεωρητικός της αναρχικής σκέψης, ξεδιπλώνει στα γραφτά του τους φλογερούς στοχασμούς του, κι ονειρεύεται έναν καινούργιο κόσμο, μετά το γκρέμισμα του παλιού, χωρίς ποτέ να φοβάται να εκφράσει με τις ιδέες και τις πράξεις του ποιος είναι.

από το οπισθόφυλλο του βιβλίου

Τι μπορεί να προσφέρει σήμερα, στα σοβαρά, ένα βιβλίο για έναν –ξεπερασμένο, όπως και να το κάνουμε– ιδεολόγο, τον οποίον, τυπικά, είχε δίκιο σε πρώτη ματιά ο Μάρξ να τον αποφεύγει, μ' όλες του τις επικίνδυνες επαναστατικές «αφέλειες». Που όχι μόνο διαφαινόταν ότι πουθενά δεν «οδηγούσαν», μα, ακόμα χειρότερα, δίνανε συνεχώς λαβές –έτσι τουλάχιστον ήθελαν να βλέπουν αυτή την άδολη παράθεση προτάσεων για διαφορετικό τρόπο ζωής και θέασης των πραγμάτων οι κατήγοροί του– στην οργάνωση της Αντίδρασης ακριβώς και την οχύρωση των αστών και των ευρωπαϊκών Εξουσιών.

*Απ' την άλλη, **μήπως προσφέρει στο θεωρητικό σκέλος κάτι το αξιοπρόσεκτο ή πρωτότυπο, πέραν των γνωστών εκείνων ουτοπιστικών, καθώς όχι τόσο άστοχα τα χαρακτήριζαν οι κομμουνιστές, για τους δικούς τους υπονομευτικούς της καθαρής Επανάστασης, ιδιοτελέστατους λόγους;***

Η απάντηση δύσκολη.

Προσπαθώντας σήμερα να δώσουμε μιάν απόκριση, βρίσκουμε τον Μπακούνιν να θητεύει σ' ορισμένες αφέλειες για την πορεία αυτής της Επανάστασης-προτύπου για κάθε μεταγενέστερή της: πώς «θα μπορούσε να ήταν αλλιώς», πώς δηλαδή έγινε «κατάχρηση εξουσιών», ή μάλλον, «οι δομές των παλιών εξουσιών δεν διαλύθηκαν, απλώς πέσαν στα χέρια των Ροβεσπιέρων κ.ά.». Στα χρόνια μας, με την ιστορική επίγνωση των πραγμάτων –και τη λειτουργία, μέσα μας, του εγελιανού σχήματος: Θέση-Αντίθεση-Σύνθεση (το τρίτο σκέλος της οποίας μοιάζει να ξεχνάει ο Ρώσος ιδεολόγος)–, πολλά θ' αντιτείναμε, μετά και τις εμπειρίες πραγματωμένων καθεστώτων...

*Διαβάζοντας και παρακολουθώντας όμως τη διεισδυτική και κρυστάλλινη σκέψη του, βλέπει κανείς πώς με **τη δίκαιη επίκρισή του για τη συνέχεια της Γαλλικής Επανάστασης –ότι δηλαδή στηρίχτηκε στη βία και στο φόνο, δίχως να διαλύσει τις δομές του κατεξουσιαστικώτατου κράτους–**, όχι απλώς δεν ήτανε ουτοπιστής, παρά, ίσα-ίσα, **η σκέψη κ' η θεωρία του πάνε παραπέρα απ' τον τάχα «επιστημονικό σοσιαλισμό» των μαρξιστικών καταξουσιαστών του κομμουνιστικού ολοκληρωτισμού, σκοταδισμού κι ανελευθερίας**. Γι' αυτό κ' **είν' ακόμα επικίνδυνος για τους κομματικούς μηχανισμούς τους, και «ανάθεμα» των «στρατιωτών» τους... Δεν παύει νάναι πάντα γνησιώτερος επαναστάτης, παρορμητικός, αντι-εξουσιαστής ασυμβίβαστος**...*

Από τον πρόλογο του επιμελητή

Ο πρόλογος του βιβλίου περιλαμβάνει, όπως τιτλοφορείται, αναφορά *στο πρόσωπο του Μπακούνιν και τη θέση του στην Ιστορία της Διανόησης*.

Η εισαγωγή καταπιάνεται με ένα *σύντομο βιογραφικό σκιτσάρισμα, την κοινωνική θεωρία του Μπακούνιν, την πολιτικοοικονομική σκέψη του, την επαφή του με το Νετσάγιεφ, τον Μαρξ*.

Ακολουθεί η αυτοπαρουσίαση του Μιχαήλ Μπακούνιν, ***Ποιος είμαι!***

[...] *Ποιος είμαι, λοιπόν· τι με κάνει τώρα να δημοσιεύω αυτή την εργασία; Είμ' ένας παθιασμένος αναζητητής της αλήθειας, εχθρός αμείλικτος διαβολικών ψεμάτων που το κράτος της Τάξης, ο επίσημος ετούτος προνομιούχος αντιπρόσωπος, σε κάθε αισχρότητα βουτηγμένος (θρησκευτική, μεταφυσική, πολιτική, δικαστική, οικονομική και κοινωνική – παρόντος ή παρελθόντος), ακόμα και σήμερα φροντίζει να χρησιμοποιεί για ν' αποβλακώνει και να δουλώνει τον κόσμο.*

Λάτρης φανατικός είμαι της ελευθερίας: τη θεωρώ μοναδική προϋπόθεση για να καρπίσουν και ν' αναπτυχθούν η διάνοια, η αξιοπρέπεια κ' η ευτυχία

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο. Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό, τον προβληματισμό, την ανάπτυξη και την εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών. Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος, εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ, όπου διατίθενται ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

των ανθρώπων· όχι εκείνης της τυπικής ελευθερίας, της δάνειας, μετρημένης και ρυθμιζόμενης από το Κράτος (ψέμα διαχρονικό που, κατ' ουσίαν, ποτέ δεν σήμαινε κάτι, παρά το προνόμιο μερικών, θεμελιωμένο στην υποδούλωση των πάντων)· όχι εκείνης της ατομιστικής, εγωιστικής, άθλιας κ' επίπλαστης ελευθερίας που κηρύσσει η Σχολή Ρουσσώ (καθώς και κάθε Σχολή του αστικού φιλελευθερισμού, ερμηνεύοντας το εκπροσωπούμενο απ' το Κράτος υποτιθέμενο καθολικό δικαίωμα ως όριο του δικαιώματος εκάστου –που πάντα εκμηδενίζει αναπόφευκτα τ' ατομικά δικαιώματα).

Όχι! Εννοώ τη μοναδική ελευθερία πούναι πράγματι ελευθερία, την πλήρη ανάπτυξη όλων των δυνάμεων (υλικών, πνευματικών και ηθικών), που μένουν σε ύπνωση μες στον καθένα· ελευθερία που δεν γνωρίζει άλλους περιορισμούς παρά τους χαραγμένους απ' τους νόμους της φύσης μας· οι νόμοι αυτοί δεν επιβάλλονται έξωθεν, από κάποιον –πλάι μας ή πάνω μας– νομοθέτη. Έμφυτοι, αυτόθετοι, συνιστούν τη βάση καθαυτό του είναι μας –υλικού, διανοητικού και ηθικού. Αντί λοιπόν να τους βλέπουμε ως όριο, πρέπει να τους θεωρούμε ως τις πραγματικές συνθήκες της ελευθερίας μας – τα αληθινά της αίτια.

Εννοώ την ελευθερία που, αντί να σταματάει σαν σύνορο μπρος στην ελευθερία του άλλου, αντιθέτως εκεί βρίσκει την επιβεβαίωσή της, την επέκτασή της στο άπειρο· την απεριόριστη ελευθερία του καθενός μες απ' την ελευθερία όλων, την ελευθερία μέσω της αλληλεγγύης, την ελευθερία μες στην ισότητα· την ελευθερία που θριαμβεύει απέναντι στην κτηνώδη δύναμη και στην ιδεατή έκφραση αυτής της δύναμης, την αρχή της εξουσίας· την ελευθερία, που αφού θα έχει ανατρέψει όλα τα είδωλα ουρανού και γης, θα θεμελιώσει και θα οργανώσει έναν κόσμο νέο, της αλληλέγγυας Ανθρωπότητας, στα συντρίμμια όλων των εκκλησιών κι όλων των Κρατών.»
[...]

Ακολουθεί ένα κεφάλαιο με τίτλο *Το πρόγραμμα της Αδελφότητας*, που περιλαμβάνει σκέψεις του Μπακούνιν αναφορικά με τη διεθνή επαναστατική Κοινότητα και πως αυτή θα συγκροτηθεί.

[...] *Συγκροτημένη μονάχα από αδέρφια μας της διεθνούς, επίτιμα όσο κ' ενεργά, θα είναι ο ακρογωνιαίος λίθος για το μεγάλο επαναστατικό μας εγχείρημα: η επιτυχία του θα εξαρτηθεί λοιπόν κυριότατα απ' την ορθή επιλογή των αδελφών.*[...]

Πρέπει νάναι άθεος και να διεκδικεί μαζί μας για τη γη και τον άνθρωπο ό,τι οι θρησκείες μετέφεραν στον ουρανό κι απέδωσαν στους θεούς: την αλήθεια, την ελευθερία, τη δικαιοσύνη, την ευτυχία, την καλοσύνη.
[...]

Πρέπει νάναι, όπως εμείς, εχθρός της αρχής της εξουσίας και ν' απεχθάνεται όλες τις εφαρμογές και τις συνέπειες της – είτε στη σφαίρα της διανόησης και της ηθικής, είτε της πολιτικής, της οικονομίας και της κοινωνίας.

Πρέπει ν' αγαπάει πάνω απ' όλα την ελευθερία και τη δικαιοσύνη...[...]

Πρέπει νάναι φεντεραλιστής, [σ.τ.μ.: Στο πρωτότυπο: «fédéraliste». Θα μπορούσε και: ομοσπονδιακός, ή συμπολιτειακός, κοινοτικός, κοινοτιστής...], *σαν κι εμάς, μέσα στη χώρα του όσο κ' έξω· να βάλει καλά στο μυαλό του πώς όσο υπάρχουν κράτη, ελευθερία δεν θάρθει. Ας θελήσει λοιπόν την καταστροφή όλων των κρατών, όλων των θεσμών –θρησκευτικών, πολιτικών και κοινωνικών επίσημων εκκλησιών, μόνιμων στρατών, κεντρικών εξουσιών, γραφειοκρατίας, κυβερνήσεων, ενιαίων κοινοβουλίων, κρατικών πανεπιστημίων και τραπεζών, μα και μονοπωλίων αριστοκρατικών και αστικών–, ώστε απ' τα χαλάσματά τους να ξεπηδήσει η ελεύθερη κοινωνία των ανθρώπων, οργανωμένη όχι, όπως σήμερα, από πάνω προς τα κάτω κι απ' το κέντρο στην περιφέρεια –μ' ένωση και συγκέντρωση εξαναγκαστικές– αλλά, μ' αφετηρία το ελεύθερο άτομο, τον ελεύθερο σύνδεσμο, την αυτόνομη κοινότητα, από κάτω προς τα πάνω κι από την περιφέρεια στο κέντρο, μέσω αυτόβουλης ομοσπονδίας.*

[...]*να συρρικνώσει την υποτιθέμενη αρχή της εθνικότητας –αμφιλεγόμενη, γεμάτη υποκρισία και παγίδες (αρχή δυναστευτική του ιστορικού κράτους)–, στην πολύ πιο σπουδαία, απλή, και μόνη γνήσια, αρχή της ελευθερίας: καθένας, άτομο ή συλλογικό σώμα, ελεύθερος ή δυνάμει ελεύθερος, οφείλει νάναι ο εαυτός του· κανείς δεν έχει το δικαίωμα να του φορέσει ένα κουστούμι, να του επιβάλλει έθιμα, γλώσσα, γνώμες και νόμους...*[...]

Πρέπει ν' αναγνωρίσει ότ' η γη, δώρο ελεύθερο της φύσης σε όλους, δεν μπορεί και δεν πρέπει ν' ανήκει σε κανέναν.[...]

Το βιβλίο κλείνει με το κεφάλαιο Εκκλησία και Κράτος.

[...]*Στην πολιτική όπως και στη θρησκεία, οι άνθρωποι δεν είναι παρά μηχανές στα χέρια εκμεταλλευτών. Αλλά κλέφτες και κλεμμένοι, καταπιεστές και καταπιεσμένοι, ζουν οι μεν δίπλα στους δε, κυβερνώμενοι από μια χούφτα άτομα –αυτοί είναι οι πραγματικοί εκμεταλλευτές.* [...]

Ενόσω οι κύριοι αφέντες εξαπατούν και καταστρέφουν τους λαούς ενεπίγνωστα, οι υπηρέτες τους, τέκνα της εκκλησίας και του κράτους, ρίχνονται με ζήλο να στηρίξουν την «ιερότητα» και την ακεραιότητα των απαίσιων αυτών θεσμών.[...]

[...] *Αν η εκκλησία, κατά τα λεγόμενα των παπάδων και της πλειονότητας των πολιτικών, είν' απαραίτητη για τη σωτηρία της ψυχής, το κράτος, με τη σειρά του, είν' επίσης απαραίτητο για τη διατήρηση της ειρήνης, της τάξης και της δικαιοσύνης* [...]

Σημείωση: Οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἀν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.

Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ...«ΕΙΡΗΝΕΥΣΗΣ» ΤΟ ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ: ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΗΡΑ ΤΟΥ ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ

Η επιμονή τελικά έφερε αποτελέσματα. Επίθεση με drone, που έφερε κεφαλή με ισχυρά εκρηκτικά προκάλεσε έκρηξη, πυρκαγιά και σημαντικές καταστροφές στον ατσάλινο θόλο-σαρκοφάγο, που κατασκευάστηκε το 2016 και προστάτευε από την εκροή ραδιενέργειας τον πυρηνικό αντιδραστήρα, που είχε εκραγεί τον Απρίλιο του 1986 στο Τσερνομπίλ, γεγονός που σημάδεψε έκτοτε ανεξίτηλα την συγκεκριμένη τοπωνυμία, τοποθετώντας την στο πάνθεον των πυρηνικών «*ατυχημάτων*». Οι ουκρανικές αρχές «δείχνουν» ως υπεύθυνη την Μόσχα, ενώ από τη πλευρά τους οι ρωσικές αρχές αρνούνται κατηγορηματικά ότι στοχεύουν πυρηνικές εγκαταστάσεις.

Σύμφωνα με τον *Διεθνή Οργανισμό Ατομικής Ενέργειας* μέχρις στιγμής δεν έχει μετρηθεί αύξηση της ραδιενέργειας στην περιοχή.

Κατ' άλλα η είδηση πέρασε σχεδόν στα «ψιλά» της λεγόμενης ειδησεογραφίας, προφανώς κοστολογούμενη ως ανάξια λόγου, σαν να πρόκειται για μια οποιαδήποτε συμβολική επίθεση ανίκανη να αφυπνίσει, ανίκανη να διαταράξει τη νωχελική πορεία της ανθρωπότητας προς την αυτοκαταστροφή.

Και όμως. Περισσότερο προσομοιάζει σε μια πράξη νομιμοποίησης, ένα στιγμιότυπο πυρηνικής αναμέτρησης, μία ακόμη υπόσχεση αποφασιστικότητας για αγώνα μέχρι τέλους με οποιοδήποτε τίμημα. Αυτής της υπόσχεσης που δίνει ο ανώτερος άνθρωπος αποφασισμένος για το δίκιο που τον πνίγει και για αυτό αξίζει να καταστραφεί ο κόσμος ολόκληρος αν αυτό επιτάσσει η ανάγκη.

Γεμάτη τέτοιες «σπουδαίες» προσωπικότητες η ιστορία της κυριαρχίας. Στο προσκήνιο ή στο παρασκήνιο. Όπως λόγου χάριν ένας πρώην κωμικός (Ζελένσκι) που μόλις 10 ημέρες πριν ζητούσε να προμηθευθεί το ουκρανικό κράτος πυρηνικά όπλα στην περίπτωση που δεν αποφασισθεί η ένταξή του στο ΝΑΤΟ. Ότι «στραβή» και να γίνει χωρίς αμφιβολία ο Ζελένσκι πιστεύει ότι έχει εξασφαλίσει (ή έτσι του έχουν υποσχεθεί) μια πλουσιοπάροχη ζωή στα καλύτερα θέρετρα του πλανήτη.

Τι θα γίνει, ωστόσο, αν συμβεί ένα «*μικρό πυρηνικό ατύχημα*», έστω μεγέθους Τσερνομπίλ, όπως προανήγγειλαν δημοσιεύματα μόλις πριν από ένα μήνα περιγράφοντας επικείμενη προβοκάτσια από πλευράς των ουκρανών και των συμμάχων τους για να εμποδιστεί η «λύση» Τραμπ;

Μήπως η Ουκρανία αποτελεί μια δύναμη της εποχής της Σοβιετικής ένωσης για να το αντιμετωπίσει, «κουτσά στραβά» κι έπειτα να καταρρεύσει σαν «χάρτινος τίγρης»; Ποιες θα είναι οι επιπτώσεις στους πληθυσμούς της δυτικής ευρασίας, που ζουν στην ευρύτερη περιοχή, εφ' όσον πυρηνικά εργοστάσια και αποθήκες πυρηνικών όπλων, γίνουν πεδία βολής, καθώς εξελίσσεται αυτός ο πρωτότυπος ανταγωνισμός πρόκλησης πυρηνικών «ατυχημάτων» από πολεμικές ενέργειες. Επιθέσεις όπως εκείνη που κατήγγειλαν τον Απρίλιο του 2024 οι ρωσικές αρχές εναντίον του μεγαλύτερου σταθμού πυρηνικής ενέργειας στην Ευρώπη στην Ζαπορίζια, που ήδη από το 2022 έχει επανειλημμένα βομβαρδιστεί από τις ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις;

«*Η ιδέα ενός πυρηνικού ατυχήματος είναι τρομακτική -θα τραβήξει την προσοχή του κόσμου- επομένως είναι ένα έτοιμο εργαλείο για αυτόν τον σκοπό*», δήλωνε τότε ο John Erath, ανώτερος διευθυντής πολιτικής στην ΜΚΟ Κέντρο Ελέγχου Όπλων και Μη Διάδοσης. Έτσι απλά.

Ο αναζωογονημένος εθνικισμός, ως πανάκεια των κυριαρχικών γεωπολιτικών αδιεξόδων, από ό,τι φαίνεται, εκτός από τα κοινωνικά αντανακλαστικά και τις πυρηνικές αντιστάσεις, μείωσε και τις αποστάσεις!!! Νιώθουν μακριά από το πεδίο βολής οι ευρωπαίοι. Όπως λένε, *σημασία δεν έχει πόσο μακριά είσαι, αλλά πόσο μακριά νιώθεις ότι βρίσκεσαι*! Ακόμα όπως και οι ΗΠΑ και η Κίνα, που ίσως προβάλλονται ως απρόσβλητες εξαιτίας της γεωγραφίας από τις συνέπειες ενός «ήπιου» πυρηνικού σεναριού, που θα «έλυνε» τον γόρδιο του «ουκρανικού», μάλλον δεν μπορούν να βγουν από το κάδρο ενός επικείμενου πυρηνικού ολέθρου, που εξασφαλίζουν λογικές που αποδέχονται «ήπιες» πυρηνικές προσβολές...

Γιατί απλά όταν ανοίγει η «πόρτα» του ολέθρου, θα είναι δύσκολο να κλείσει και το γεγονός αυτό δεν θα χωρά εξαιρέσεις...

Αδάμαστη Συνείδηση